

6

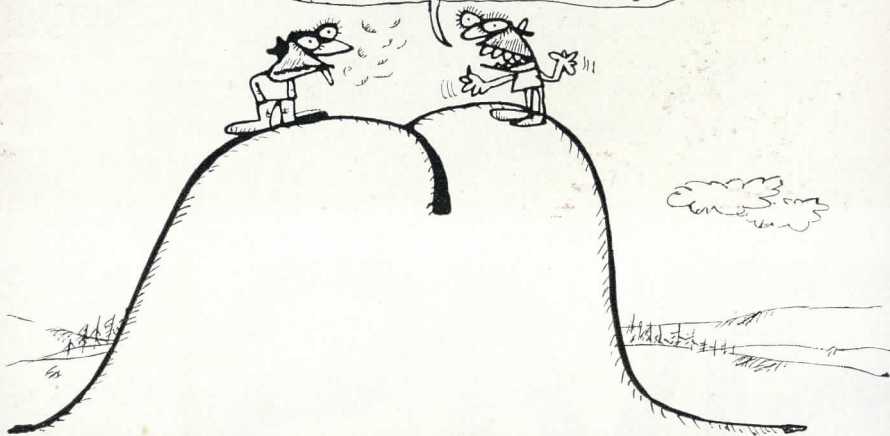
RMS

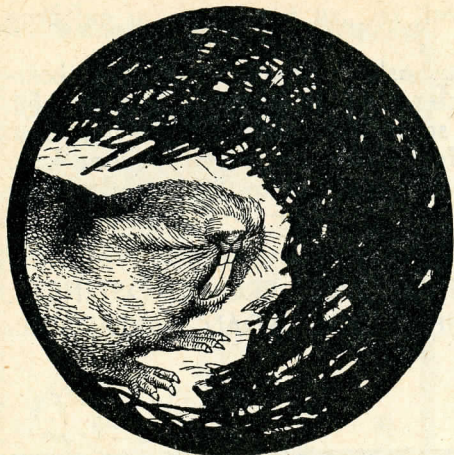
repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
JAN
VYČÍTAL

**EŠTĚ POŘÁD
CHCEŠ TVRDIT, ŽE SME
V SRDCI EVROPY ?**

FRANTIŠEK
NEPIL

NEJVĚTŠÍ SAVEC

„Pánové,“ předsedl si předseda, „máme před sebou obtížný úkol. Máme vyvinout největšího savce.“

„To je ale snadné,“ přihlásil se pan učitel. „Největší savec je – kdopak to ví? – No přece velryba!“

Jenže předseda neměl učitele rád. Učitel mu dávala špatnou známku za to, že psal „kolík“ s tvrdým ý, a „ať žije“ s d'. Byl to prostě revizionista, liberalista, nacionalista, trockista, exhibicionista, bigamista a slávista, jehož názorům bylo třeba zatnout tipec. Proto předseda protinavrhoval, aby velrybu nevyvinuli největším savcem, a nejenom to, aby ji vůbec vyškrtili ze seznamu živočišných zvířat. Správně podotkl mimo jiné i toto:

„Chybět nám nebude, máme jiných živočišných zvířat dost.“

„Tak tam napište slona,“ navrhl jeden legát, „slon je taky hodně velký.“

Hned však povstal jistý delegát a namítal:

„Víte však, že se slon dodneška nenaučil azbuku? To by měla naše mládež pěkný příklad! Učila by se latinku, jako bychom se měli opírat o Latinsko víc než o Azbucko.“

„Snad bude tedy nejlepší, když napíšeme, že největším savcem je kráva.“

„To nejde, kráva je sprosté slovo. Ani kráva, ani býk, ani vůl nemůže být největším savcem. Ani bůvol. Nic rohatého.“

„Tak co kdybychom napsali, že největším savcem je včela?“

„To by šlo. – Až na to, že včela není savec.“

„Jenže,“ opáčil delegát, „je únosnější, než velryba od učitele.“

Předsedovi se jeho páčení líbilo. Ale přesto upozornil, že největší savec je čmelák, neboť je přece jen o ždíbíček větší než včela. A pak, dal by se vyvážet do Austrálie, kde by farmáři rádi, aby jim pěstoval jetel. Takže by zabili dva čmeláky jednou ranou: jednak by měli největšího savce, a jednak by předstihli Austrálii ve vývozu čmeláků. Proto předseda čmeláka podepsal.

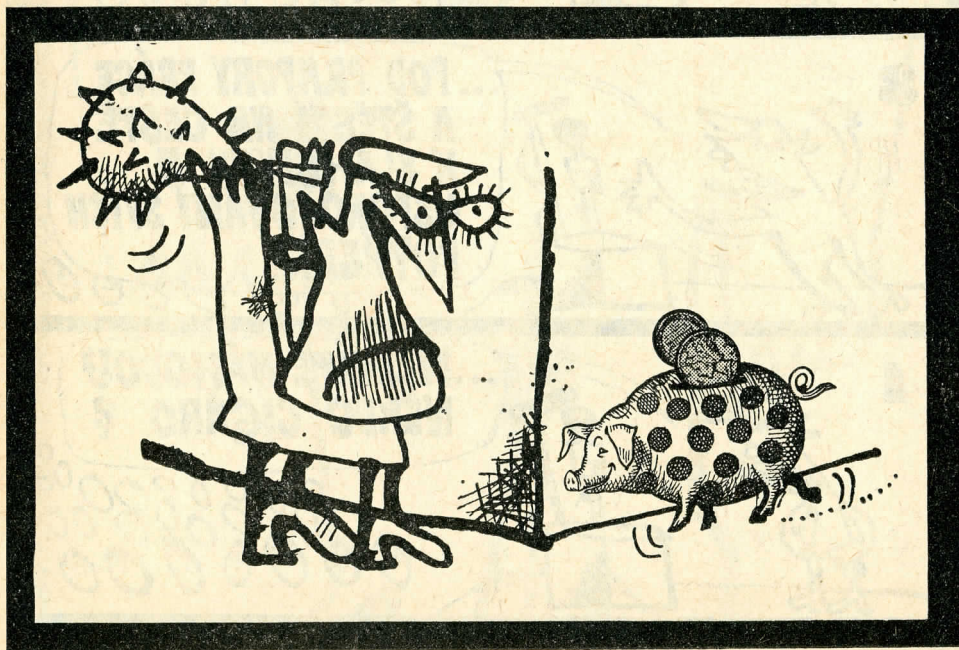
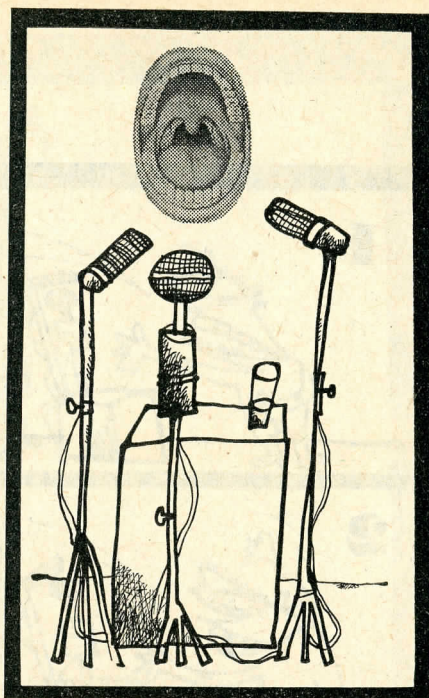
Když to četli žáci ve školách, rozpustile se smáli. Ale předseda, legáti i delegáti si mnuli ruce:

„To jsme to té velrybě spočítali,“ radovali se, „za pár let po ní neštěkne ani pes!“

A opravdu neštěk, protože brzy nato se usnesli, že psi neštěkají, nýbrž kokrhají. Předseda kokrhání podepsal a žáci se smáli ještě lépe a ještě radostněji. Nakonec se legáti a delegáti usnesli, že se již takhle blbě usnášet nebudou. Když to předseda podepsal, vybudovali žáci v akci Z-zadarmo polibnu kovu trvalejší, kde o přestávkách mezi vyučováním vděčně celovali předsedovi ruce a lem roucha jeho.

Z KNÍŽKY „JAZYKOVĚDA PRO DOROSTENCE“,
KTEROU PŘIPRAVUJE K VYDÁNÍ NAKLADATEL-
STVÍ RŮŽE.

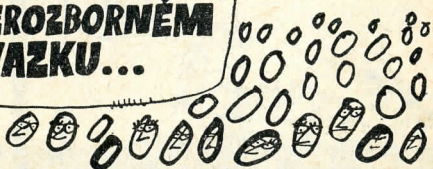

1

...V JEDNOTNÉM,
SEMKNUTÉM, A
NEROZBORNÉM
SVAZKU...

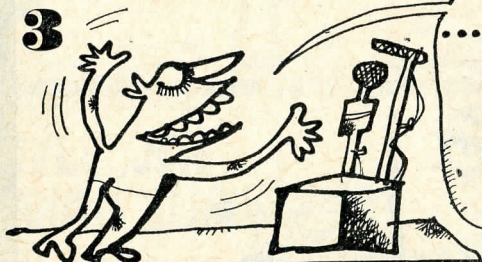
2

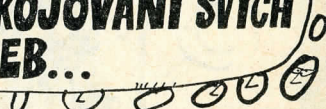
...K SVĚTLÝM ZÍTRKŮM
A PRO ŠTASTNÉ ÚSMĚVY
NAŠICH DĚTÍ V LEPSÍM
PŘÍŠTÍ...

3

...POD PRAPORY PRÁCE
A ŠTĚSTÍ NA CESTĚ
K BLAHOBYTU A
USPOKOJOVÁNÍ SVÝCH
POTŘEB...

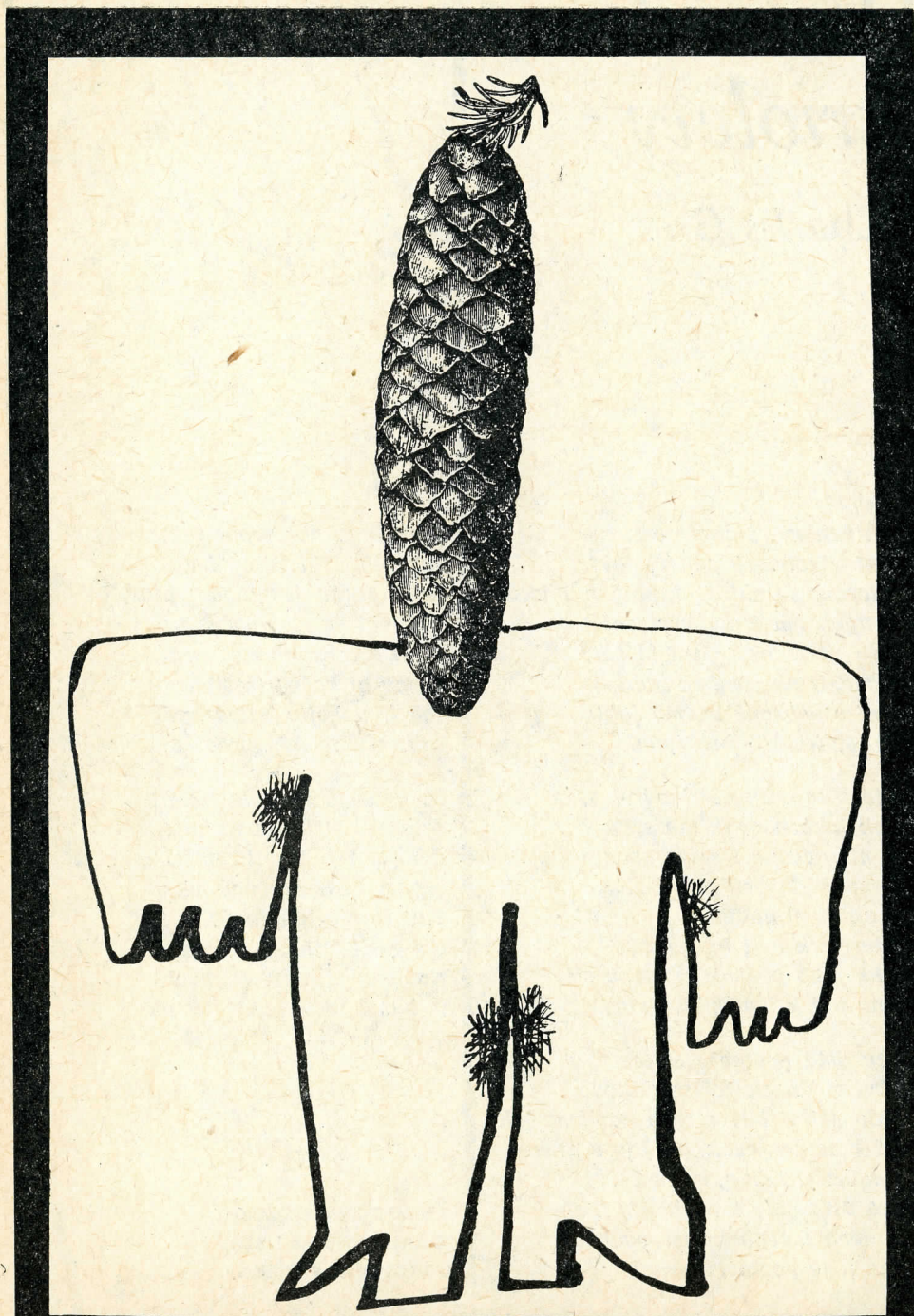

4

...NEMÁTE NÁHODOU
NĚKDO CIGÁRO ?

Estrádní triolety

Charles Gros

*Milých má Sidonie víc.
Toť všeobecně známý fakt,
kterým se chlubí z plných plic.
Milých má Sidonie víc;
pro ni je nejkrásnější šat,
nemá-li na sobě už nic.
Toť všeobecně známý fakt:
milých má Sidonie víc.*

*Má k tomu lovu plavý vlas,
tak jako pavouk má svou síť,
v níž uvázne i sršeň snáz.
Ona má k lovu plavý vlas.
I oko umí nalíčit,
kterýpak hejl by neuvázl!
Tak jako pavouk má svou síť,
ona má k lovu plavý vlas.*

*Jen ústa pootevře smích,
tkví v zubech kořist bláhová.
Kdo přišel bliž z těch nemoudrých,
až k ústům, cvak, a už je v nich.
I když si lehne, růžová
má ústa dál. A zoubky v nich.
V těch ústech kořist pochová,
jen jí je pootevře smích.*

*A vodí za nos právě tak,
jako to dělá lstivý had,
když se dá fascinovat pták.
Ta vodí za nos právě tak.
I jazýčkem tak umí hrát,
až na ni kořist třeští zrak.
Jak loví hejly lstivý had,
tak vodí za nos, právě tak.*

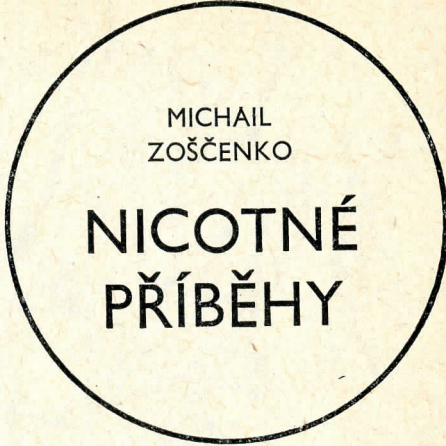
*Milých má Sidonie víc.
Nadávej si jí nebo chval,
dělá si z toho miň než nic.
Jenom když milenců má víc.
Tak to s ní půjde dál a dál
do posledního dechu plic.
Nadávej si jí nebo chval,
milenců vždy bude mít víc.*

Přeložil Lumír Čivrný
Z knížky Hořká láska,
která vyšla v Odeonu.

EX

MICHAİL
ZOŠČENKO

NICOTNÉ
PŘÍBĚHY

ARISTOKRATKA

Grigorij Ivanovič si zhluboka povzdechl a začal vyprávět: Víte, kamarádi, nerad vidím ženskou v klobouku. Ženská, která nosí klobouk nebo fajnové punčochy, mopslíka na rukou nebo v ústech zlatý zub, není u mne žádná ženská, ale aristokratka, a ty nemůžu ani cítit.

A přece jsem se kdysi o jednu takovou interestoval. Chodil jsem s ní na procházky, i do divadla ji vodil. A právě v divadle to s ní vzalo konec. V divadle se ukázala celá její povaha.

Ale po prvé, to jsme se setkali na dvoře našeho domu. Na schůzi. Stála tam jako pávice. Punčošky měla, pozlacený zub.

„Kdepak tu, jájku, bydlíte, občanko? V kterém čísle?“

„V sedmičce,“ ona na to.

„Stálý zdraví,“ povídám.

Inu, víte, na první ráz mi strašně padla do oka. Co chvíli jsem byl v jejím bytě. Třeba jsem tam přišel, jako že služebně. Co takhle, ptám se, nemáte, občanko, rozbitý vodovod nebo kloset? Všecko funguje?

„Ale ano, ano,“ povídá.

A víc ani muk, jen do vlněné šály se balí a očima po mně stílí. A zlatým zubem blýská.

Když jsem k ní chodil měsíc, ochočila se. Začala víc odpovídat. Ale ano, vodovod funguje, děkuji za optání, Grigoriji Ivanoviči.

A tak to šlo dál, až jsme si spolu vyšli na procházku. Jak jsme vyrazili do ulic, poručila si, abych se do ní zavěsil. Zavěším se tedy a táhnu se s ní jako smůla. Nevím, co promluvit, před lidmi se stydím.

Až jednou mi takhle povídá:

„Proč mě vlastně pořád jen taháte po městě? Už se mi z toho hlava motá. Jako kavalír a silný muž byste mě mohl kupříkladu vzít do divadla.“

„Proč ne,“ povídám.

A jako na zvánou nám hned příští den soudruzi ze stranické buňky poslali lístky do opery. Jeden jsem dostal já, druhý mi daroval zámečník Vaska.

Vstupenek jsem si nevšiml – a ona byla každá jinam. Moje byla do přízemí, Vaskova až nahoru na bidýlko.

Nu, šli jsme. V divadle si ona sedla na mé místo, já na Vaskovo. Ze své poslední řady jsem přirozeně ani za mák neviděl. Ale když jsem se nahnul přes zábradlí, zahlédl jsem aspoň ji. Pravda, málo. A tak, že mi bylo smutno, sešel jsem do přízemí. Bylo to o přestávce. A ona se procházela.

„Dobrý večer,“ povídám.

„Dobrý večer.“

„Tak si říkám,“ pokračuji, „jestli tu funguje vodovod.“

„Nevím,“ odpoví.

A zamíří do bufetu. Já za ní. Prochází se tam a prohlíží si pultík. Na pultíku je mísa. A na míse dorty.

Točím se kolem ní jako světem protřelý švihák, jako nějaký honěný burzoust, a navrhuji:

„Máte-li chuť na kousek, jen se neostýchejte. Platím.“

„Merci,“ odpoví.

A svým houpavým krokem byla najednou u mísy, popadla krémový řez a už se ládovala.

Měl jsem tehda u sebe pár mizerných kopejek. Nejvýš tak na tři kousky. Jak odkusuje, já celý nesvůj šátrám po kapsách a rukou ohmatávám drobné. Byl jsem na tom bídne.

Když zhltna kousek, zakousla se do druhého, Až se ve mně dech zatajil. Ale slovo jsem z úst nevypustil. Taková měšťácká stydlivost mě přepadla. Kavalíra děláš, a peníze nemáš!

Točím se kolem ní jako kohout, a ona se jen chichotá a dožaduje se komplimentů.

Povídám:

„Snad abychom si šli sednout. Už, myslím, zvonili.“

Ale ona, že prý ne.

A bere si třetí.

„Není to moc – na lačný žaludek?“ povídám.

„Ne, ne, já jsem zvyklá.“

A sahá po čtvrtém.

Krev se mi vevalila do hlavy:

„Polož ho zpátky!“ zařvu.

Polekala se. Otevřela ústa. A mně jako by přeskočilo. Stejně už s tebou nebudu špacírovat, myslím si.

„Polož ho zpátky, ke všem rohatým!“ opakuji.

A tak ho vrátila. Šéfovi povídám:

„Zač budou ty tři kousky?“

Ale on se tváří jakoby nic – nechce rozumět.

„Čtyři dorty,“ povídá, „to bude – tolik a tolik.“

„Jak to,“ povídám, „čtyři?! Ten čtvrtý máte přece na míse.“

„Ne, ne,“ brání se, „je sice na míse, ale nakousnutý a prstem zmáčkнутý.“

„Ten že je nakousnutý,“ já na to, „co vás nemá! Máte směšné halucinace.“

Ale šéf se pořád tváří, jako že nerozumí – jen rukama před nosem šermuje. To se ví, sběhli se lidi. Znalci.

Jedni tvrdí, že dort je nakousnutý, druzí, že není.

Obrátil jsem kapsy naruby – a to se ví, když se z nich vysypal všelijaký šmejď, lidi se chechtali. Ale mně do smíchu nebylo. Počítal jsem. Když jsem to dal všechno dohromady, měl jsem tak akorát na čtyři kousky.

Proč jsem se, panenko skákavá, přel?

Zaplatil jsem a otočil se ke své dámě:

„Dojezte, občanko,“ povídám, „zaplatil jsem.“

Ale má spoléčnice už po dortu nesáhla. Styděla se dojídat.

Až se do toho vložil jakýsi strejc:

„Počkej,“ povídá, „já to dojím.“

A dojedl. Za moje peníze.

Znova jsme si sedli. Dívali se až do konce. Pak jsme šli domů.

Před domem mi povídá svým velkopanským tónem:

„Už mám dost toho vašeho hulvátství. Kdo nemá peníze, nemá si začínat s dámou.“ A já nato:

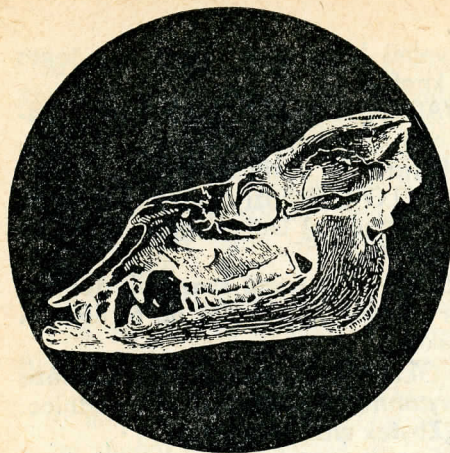
„Štěstí není jen v penězích, občanko. Ostatně, promiňte, že vás poučuji“

Tak jsem se s ní rozešel. Aristokratky se mi nelíbí.

PŘELOŽIL OTAKAR MOHYLA, Československý spisovatel 1958/1923.

ANGLICKÁ SKUPINA THE TROGGS

EDUARDO
DE
FILIPPO

ROLE
HAMLETA

O S O B Y

FRANCO SELVA, vysloužilý herec

VRÁTNÝ

VELKÝ HEREC CARTIS (kartis)

FELTA, impresario

ANGELO ZOPPI	} herci	(anželo)
RICCARDO		(rikardo)
GASTONE		(gastone)

HASIČ

ADELA CAPECCHIOVÁ, hvězda (kapekiová)

RITA, začínající herečka

ŠVADLENA

Komedie

o jednom

dějství

Překlad

JAN MAKARIUS

Jeviště stálého divadla někde na venkovském městě. Vpravo je vidět část zákulisí se vstupním prostorem, ve kterém se nápadně vyjímá budka vrátného. Na téže straně v pozadí jsou schůdky, vedoucí k šatnám. V pozadí troje dveře do šaten hereckých prominentů, o poschodí výš je vidět šatny pro ostatní. Ochoz podél horních šaten je chráněn zábradlím, které se ztrácí kamsi do pozadí vlevo. V levé části scény je vidět dvě tři kulisy: dekorace k prvnímu dějství Hamleta.

Je půl deváté večer. Dekorace vlevo není dosud nasvícena. V první šatně v přízemí je tma. Ve druhé se sice svítí, ale dveře jsou zavřené. Třetí šatna je otevřená, je v ní světlo, vchod je zakryt záclonou. O poschodí výš jsou osvětleny všechny šatny, záclony ve dveřích jsou zataženy. Je vidět, jak se za nimi pohybují stíny herců, kteří se převlékají k vystoupení.

Vrátný sedí ve své budce, kouří a vylupuje pečené kaštany.

HASIČ (vstupuje zleva, přinášeje prázdné vědro, zamíří k vrátnému)

Škandál! Takových divadel prolezu, ale jedině t a d y abych se po každé zlobil! Vědra v zákulisí musí být plná!

VRÁTNÝ Říkáte mně?

HASIČ (ironicky) Kdepak! Nejspíš sobě!... Šlak by mě vždycky trefil, když mám službu v téhle boudě!

VRÁTNÝ Promiňte, ale voda ve vědrech, to je přece vaše starost, nebo snad ne?

HASIČ Je to naše starost, jenže, kručípísek, když do nich jednou za měsíce vodu naleju, tak by to mělo podle mého stačit!

VRÁTNÝ Ono bude podle vás akorát hořet!... Vylil jsem ji naschvál. Voda se kazí. Kdybych to neudělal, nevydržím tady za chvíli smradu. Vám je hej. Po představení složíte fídlátka a hurá domů, kdežto naši nec tady tvrdne od rána do večera a od večera do rána. A já se teď budu ještě rozčilovat kvůli vašim vědrům. Hezky si do nich nalejte čerstvou vodičku a mlčte. Aspoň se vám nezkrátí žíly. Nebo nechcete už dělat ani tohle?

HASIČ Nechte si to! V pádu neštěstí naděláme za půl hodiny práce, jakou vy nedáte dohromady ani za deset let. (Zamíří ke schůdkům) Za pouhou půl hodinky...

VRÁTNÝ Jo a deset let vám jdou ruce do zadu!

CARTIS (volá ze šatny) Švadlena?!... Paní švadleno!

ŠVADLENA (mimo scénu) Prosím.

(Za okamžik se objeví zprava, vystoupí po schůdkách, zastaví se před šatnou číslo dvě)

Račte si přát, Mistře?

CARTIS (nazdvihne záclonu, ukazuje jí kazajku) Prosím vás, buďte tak

velmi laskava a přišijte mi tento knoflík.

ŠVADLENA Hned to bude, Mistře. Jenom co si vezmu černou nit a jehlu. (Vyjde, po chvíli se vrací)

ANGELO (přichází zvenku, obrací se k vrátnému) Dobrý večer. Přišlo mi něco?

VRÁTNÝ (mu podá svazeček dopisů) Podívejte se sám, já na to nemám školy.

ANGELO (probírá svazeček, posléze vytáhne pohlednici) Pohlednice. (Zbytek vrátí vrátnému)

(Spatřil Cartise) Příjemný dobrý večer, Mistře!

CARTIS Dobrý večer, Zoppi.

(Švadlena došla ke Cartisově šatně)

ANGELO Mistře, bude zase jednou vyprodáno až na půdu. U pokladny stojí fronta jako na chleba.

CARTIS (samolibě) Hamlet, drahý Zoppi! Já jsem to přece říkal.

ANGELO Velké dílo. A potom... váš výkon! Něco jedinečného.

(Švadlena přišívá knoflík)

CARTIS Příliš laskav, drahý Zoppi.

ANGELO Vždyť je to pravda!

CARTIS (švadleně) Snažně vás prosím, přišijte ho dobře a pevnou nití, jinak mi zase uletí, až si budu na scéně zoufat.

ANGELA (ukazuje na šatnu číslo jedna, která patří paní Capecchiové, tiše) Je tady madam?

CARTIS Nevím. Nestarám se o ni.

ANGELO Dokud vládla ona, bylo to k zesílení. Už jsem byl rozhodnut, že s tím praštím.

CARTIS Je to bláznivá hysterka. Teď se žere, protože od té chvíle, co jsem vstoupil do souboru já, divadlo se vzpamatovalo. Nu, řekněte sám, Zoppi, na co se lidé měli chodit dívat, když tady parádovala paní Capecchiová. Jako herečka, klobouk dolů, ale aby sama režírova-

la, promiňte . . . Tady chyběl herec!
ANGELO Moje slova! Málo platné,
vy máte autoritu. Dovedete si divá-
ka podmanit . . . Přisahám, Mistře,
již nejdnou se mně při hře s vámi
stalo, že jsem vypadl z role, jenom
abych vám mohl naslouchat . . .
Jste velký!

CARTIS (**polichocen**) Děkuji, Zoppi.
Víte, že poklony nemám rád.

ANGELO Ale to přece nejsou žádné
poklony, Mistře! Čistě a prostě, má-
te můj obdiv! Jak jste šťastný, že
své umění tak ovládáte!

CARTIS Ano, jsem-li ve formě . . . Na-
příklad zrovna včera večer, ona
scéna v druhém dějství, myslím, že
vzněla slušně . . .

ANGELO A finále? . . . Když jste pro-
nesl tu strhující větu: „A nyní jsem
hotov . . .“

ŠVADLENA Všichni byli moc spoko-
jení! . . . (**Podá mu kazajku**) Je to
tak dobře?

CARTIS Výtečně, díky! (**Odchází do
své šatny**) Na shledanou, Zoppi.
Učit se, učit se, hodně se učit! To
je třeba. (**Zmizí**)

RICCARDO (**z horní řady šaten**) Ciao,
Angelo!

ANGELO Těbůh, Riccardo.

RICCARDO Pojď nahoru. Koupil jsem
nádherné kravaty a senzační košili!

ANGELO A zaplatil?

RICCARDO Podepsal jsem směnku.

GASTONE (**vystoupí ze sousední šat-
ny**) Všechno na směnku. Nebýt to-
hohle vynálezu, asi bys chodil
 nahý.

RICCARDO A že ty bys asi chodil ji-
nak, kdybys nekupoval na splátky!

GASTONE Jenže já je řádně splácím!

RICCARDO A myslíš, že já nechci za-
platit své dluhy? Kdykoli podepi-
suji směnku, přísahám, že mám ty
nejlepší úmysly! A jelikož mně zlý

úmysl nikdo nedokáže . . . (**Volá
Služba!**)

VRÁTNÝ Račte!

RICCARDO Před půl hodinou jsem si
objednal kapucína. Proč mi to kafe
nenesou?

VRÁTNÝ Možná, že jste řekl, že ho
chcete na splátky . . .

RICCARDO Ne, můj milý. Kávu pla-
tím zásadně v hotovosti, jinak mně
jich číšník napočítá na konec mě-
síce o dvacet víc.

VRÁTNÝ (**divá se ke dveřím**) Hele ho!
(**Mluví k někomu, kdo přichází**) Tak
jdeš, nebo stojíš? Čekají na kapu-
cína . . . Želvo!

FRANCO (**asi sedmašedesátiletý, vla-
sy úplně bílé. Vysoký, hubený. Cho-
dí zvolna. Je to vysloužilý herec,
zkušený lety i neduhy, který dělá
druhým hercům sluhu. Mlčky zami-
ří ke schůdkům. Na tácku přináší
kávu**)

RICCARDO Rychle, stará vojno. Vy-
stydne!

FRANCO (**vystoupí vzhůru a přejde
kolem horních šaten až k Riccar-
dovi**)

CAPECCHIOVÁ (**vstoupí zprava, za-
staví se u vrátnice**)
Poštu.

VŠICHNI Dobrý večer, madam!

CAPECCHIOVÁ Dobrý večer, děcka!
(**Probírá se v poště, kterou jí vrátný
podal**)

VRÁTNÝ Račte, madam . . .

(**Jde před ní až k šatně číslo jedna,
otočí venku vypínačem, otevře dve-
ře a nechá herečku vstoupit**)

CAPECCHIOVÁ (**vstoupí do šatny a
spustí záclonu. Po chvíli je slyšet
křik**) Švadlena! Švadlena!

VŠICHNI (**na sebe významně pohléd-
nou**)

CAPECCHIOVÁ (**vystrčí hlavu a volá
ještě silněji**) Švadlena! (**Znovu
zmizí**)

ŠVADLENA (již na schodech) Už le-
tím, paní Capecchiová!

(Zmizí v šatně číslo jedna)

CAPECCHIOVÁ (uvnitř, zuřivě) Ten-
hle kostým na sebe nevezmu, rozu-
míte? Řekněte to panu Feltovi! A
najděte mi jiný!

ŠVADLENA Ale vždyť jsme dali úplně
novou podšívku. Celý jsem ho pře-
šila.

CAPECCHIOVÁ To vidím! Ani jste na
něj nesáhli! Kostým je přesně tak,
jak jsem ho včera večer vrátila do
krejčovny! A obnošený! Rozumíte?
Je obnošený! A já obnošené hadry
na sebe nevezmu! Jsem ... Capec-
chiová! Račte si to všichni už jed-
nou uvědomit!

ŠVADLENA Ale z čeho mám kostým
vybrat? V krejčovně je královna je-
nom jedna!

CAPECCHIOVÁ Mne se ptáte? Na-
jděte mi kostým hodný jména Ca-
pecchiové! Jděte!

**ŠVADLENA (vyjde ze šatny, ostatním,
kteří se tomu smějí)** Podívejte!
(Ukazuje kostým) Celý přешitý. Pod-
šívka je úplně nová ...

CARTIS (vystřčí hlavu ze své šatny)
Můj kostým je v naprostém pořá-
dku. Děkuji, paní švadlí!

**CAPECCHIOVÁ (nazdvihne záclonu
jako předtím Cartis)** Dobrý večer,
pane Cartisi!

CARTIS Dobrý večer, paní Capec-
chiová!

**(Oba zatáhnou se zuřivým výrazem
záclony a zmizí)**

**FRANCO (během posledních vět se
vrátil na scénu)**

ANGELO (Francovi) Co říkáš těm šer-
movačkám?

FRANCO Za mých časů herci na sebe
také žárlili, jenže měli na co: to se
ještě hrálo divadlo. A protože v če-
le každé divadelní společnosti stá-

la vždycky umělecky silná osob-
nost ...

**GASTONE (vyšel za hádky Capec-
chiové se švadlenou ze své šatny a
následován Riccardem sestoupil
dolů, s mírnou ironií)** Například ty.
Tys byl asi taky umělecky silná
osobnost ...

FRANCO Ne. Já jsem nebyl nikdy nic.
Pracoval jsem hodně, ale dokázal
jsem málo.

RICCARDO Pf, tloukl se po venko-
vě ...

FRANCO Vy byste se nemohli tlouct
ani po venkově, protože by tam
ztloukli vás. Zato ale máte drzost
produčirovat se v Neapoli, Miláně
i v samotném Římě ...

RICCARDO Když jsem hrál v Ibseno-
vých Strašidlech ...

FRANCO To jste hrál strašidlo, ne? –
A dělejte si legraci z někoho ji-
ného!

ANGELO Legrace neškodí a takového
umělce nemůže urazit ... Ne, váž-
ně ... Říkám vám, chlapci, dokud
byl Franco Selva v plné síle svých
třiceti let, s klidem mohl hrát v kte-
rémkoli kamenném divadle a mno-
hý velký umělec by byl zbledl zá-
vistí!

FRANCO Co o tom víš?! Když mně
bylo třicet, tys byl ještě cucák ...

ANGELO Otec mně o tobě vyprávěl.
Patřil k tvým nejoddanějším ctite-
lům!

RICCARDO Znala tě spousta lidí ...
Byls někdo!

FRANCO (se vzrušuje) Ibsen ...
Hauptmann ... Strindberg ... Od
těch dob to jde s divadlem s kopce.
Když jsem hrál například Konrá-
da ...

VŠICHNI Jak to bylo? Řekni nám kus
textu!

**FRANCO (zvučným hlasem, pateticky,
jak se kdysi hrávalo)**

Na palubě lodi, já námořník, vy kapitán,
má hlava patří vám!
Leč zde, jak lev, jenž ve svém vládne doupěti,
já poručím a rozkazuji sám:
Nuž, jděte pryč!"

ANGELO Máš fantastický hlas!
RICCARDO (**uznale**) Je to ale dědek!
FRANCO Cože?

RICCARDO Říkám, že jseš dobřej.

GASTON Být v té době impresáriem,
tak jsem tě vykop ... nahoru. (**Tiše, ukazuje na Cartisovu šatnu**) Řekni, troufnul by sis na něj s Hamletem?

FRANCO (**se útrpně usmívá**)

ANGELO Prosím tě, po tolika letech! ... Kdo by si pamatoval text?

FRANCO Mám železnou paměť!
(**Začne přednášet Hamletův monolog**)

„Být nebo nebýt. Jak to rozhodnout?

Je důstojnější mlčky sklonit hlavu před potupnými šípy osudu, nebo vzít zbraň a přívál trápení ukončit navždy vzpourou? ...“

VRÁTNÝ (**z vrátnice po něm hodí hadrovou kouli, která ho zasáhne přímo do obličeje**)

FRANCO (**aniž by se v nejmenším dal rušit**)

„... zemřít, spát, a dost, už nebyť! V spánku najít klid po strastech duše, po tisíci ranách strpěných za živá. To by byl cíl, po jakém možno toužit —“

(**Zatímco Franco přednáší, vrátný mrkne na druhé jakoby řekl: „Teď vám něco předvedu!“** Vezme noviny, stočí je do kornoutu a připíchne jej zezadu Francovi na kabát. Z budky vezme delší hůl a na jejím konci rozehne knot. Touto holí se rozvíhala v divadlech nouzová světla. Nyní se snaží v povzdálí kornout zapálit)

„... zemřít, spát!
Spát — snad i snít! To je ta překážka:

sny, které možná přijdou v spánku smrti,
až unikneme trýzním v tomto světě,
nás nutí váhat — proto žijeme tak dlouho, třeba v neštěstí. Vždyť kdo

by jinak snášel bičující výsměch —“
(**Konečně se papírový kornout vznal**)

HASIČ (**vpadne a rukama uhasí oheň**) Zbláznili jste se nebo co?

FRANCO Stalo se něco?

HASIČ Budu to hlásit!

RICCARDO Vždyť tady u toho všichni stojíme ...

HASIČ No a co? Oheň si nevybírám. Bouda je stará, náhodou se k tomu přinatrefí inšpekce a já to odskaču! ... Až tady nebudu, podpalte si tu svou bouračku i s vrátným. Pak je mi to fuk.

VRÁTNÝ Vida! Hlavně, aby pan hasič neměl opletačky! A já si teď just udělám ve vrátnici ohníček!

HASIČ Jdi do háje! (**Vyjde**)

FRANCO (**pokračuje v přednesu**)

„... zemřít, spát!“

VŠICHNI Tak už dost!

VRÁTNÝ Ty nepřestaneš? Já tě poleju! Takhle tady kváká celý boží den! Kazatel!

(**Všichni se hlasitě smějí**)

CARTIS (**vystrčí hlavu ze šatny**) Trochu ticha, pánové! (**Zmizí**)

FELTA (**vstoupí zprava, za ním Rita**)
Jen dál, Rito, jen dál, žádné strachy!

VŠICHNI Dobrý večer, pane Felto!

FELTA Dobrý večer. (**Obraceje se stále k Ritě**) Zákulisi je hercův domov a herci jsou tu nájemníky jako jini v činžáku ...

RITA (**bázlivě stoupí. Je to skromné, pohledné stvoření, oblečené jedno-**

duše. Je jí asi dvacet. Má ušlechtilou tvář)
FELTA Nebojte se. Nikdo vám neublíží. **(Vytáhne z peněženky bankovku a podá ji Francovi)** Vyrovněj taxik.
FRANCO Hned, pane Felta. **(Vyjde vpravo)**
FELTA (ostatním) Přišel už Cartis?
RICCARDO Je v šatně.
FELTA Představím vás naší hvězdě.
(Přistoupí k šatně pana Cartise. Ostatní poněkud ustoupí a zvědavě si Ritu prohlížíjí) Dovolíš Cartisi?
CARTIS (ze šatny) Co je? **(Poodhrne záclonu)** Buď zdrav, Felto.
FELTA Ciao. Rád bych ti představil slečnu. Pojdte sem, Rito. **(Rita se k nim přiblíží)** Slečna Rita Badelliová... Mistr Renato Cartis...
CARTIS Velice mne těší, slečno.
RITA Jsem vaše nadšená obdivovatelka.
CARTIS Díky! **(Feltovi)** Ale tys mně vyprávěl o nějaké slečně Ritě již několikrát. Říkals, že má nadání. To je ona?
FELTA Ano, to je ona. Půvabná, že?
CARTIS Velmi.
(Herci se rozcházejí do svých šaten)
FRANCO (se vrací) Tady máte nazpátek, pane Felta. **(Dá mu drobné)**
FELTA (dává mu několik drobných mincí) To je pro tebe.
FRANCO Vřelé díky, pane Felta. **(Zůstane stát stranou)**
CARTIS (obrací se k Feltovi) Hrála už někde?
RITA Ano, před několika lety, s přáteli, v dobročinném spolku. Potom jednou na Capri, také pro nějaký dobročinný účel, to jsem hrála s profesionály, zkoušeli jsme jen čtyři dny, všichni mně hrozně lichořili... Ředitel dokonce naléhal, abych s ním podepsala smlouvu...

FELTA Je dobrá, uvidíš. Pochopitelně, potřebuje vedení. Vzdělaná, inteligentní osůbka... dává si na sobě záležet...
CARTIS A co pan otec? Souhlasí?
FELTA Zemřel, jsou tomu dva roky. Byl to můj dobrý přítel.
RITA A máti se znovu provdala. Jak vidíte, historka tak běžná a všední, že se vám ji skoro stydím vyprávět. Chtěla bych žít jenom pro divadlo...
FELTA Tak ode dneška začnete žít mezi herci, abyste se trochu okoukala a zvykla si na to naše divadelní povětrí. O váš debut se již postará sám velký Cartis...
CARTIS Sledujte dnes večer pozorně výkon Ofelie. To další uvidíme při zkouškách.
RITA Děkuji, Mistře!
CARTIS (změněným tónem Feltovi) Viděls, příteli? Co jsem ti říkal? – Hamlet, to je talisman. Bude plno. Spokojen?
FELTA (nepřesvědčivě) Ano.
CARTIS Nejsi snad spokojen? U pokladny je fronta. To věřím! Po těch ubrečených limonádách minulého týdne. Průšvih za průšvihem, hotová kremace. Hamlet s Renatem Cartisem v hlavní roli, to bude pro diváka přímo vysvobození! Večer je vyprodáno!
CAPECCHIOVÁ (vyjde ze své šatny) Cartisi, milý Cartisi! Nezapomínejte, že nehrajete sám. Kromě vás vystupuje také jakási ubožačka Capecchiová! Dobrý večer, pane Felto!
CARTIS (s přehnanou zdvořilostí) Ó, promiňte, paní Adélo! Nebudete mně věřit, ale doopravdy jsem si na to ani nevzdech!l
CAPECCHIOVÁ (týmž tónem) Na mou věru, v soutěži o dobrou paměť byste jistě neuspěl!

CARTIS Ani bych o to nestál! Kdybych měl dobrou paměť, nemohl bych se zbavit myšlenek na neblahé věci a obtěžující osoby. Ještě by mne z toho rozbolela hlava.

CAPECCHIOVÁ Chudiňko Cartisi! Dovedu si představit, jak vám asi musí být trapné, když vám docela všední bolení hlavy připomene, že vůbec nějakou hlavu máte! Omluvte mne, pane Felto! **(Zmizí ve své šatně)**

(Felta, Rita a Cartis jsou zpočátku poněkud překvapeni. Cartis se začne smát první. Smích zní přihloupale. Felta a Rita se k němu přidají)

ŠVADLENA **(s kostýmem Capecchiové, který nese přehozený na pravé ruce, vystoupí po schůdkách a praví šepetem Feltovi)**

Pane Felta, poraďte mi, co mám dělat? Paní Capecchiová říká, že si tenhle kostým na sebe nevezme. A já jiný nemám.

FELTA Pro pánajána, kdekdo se mi snaží komplikovat život!

ŠVADLENA Podšívku jsem vyměnila, podívejte, nové fiši, vyčistila, přezehlila: záranky dělat nemůžu!

FELTA Už jste jí ten kostým ukázala?

ŠVADLENA Ani vidět ho nechtěla!

FELTA Dejte to sem! **(Vezme od švadleny kostým a přistoupí s ním k budce vrátného)** Noviny!

VRÁTNÝ **(vezme noviny)** Prosím, vašnosti. Ještě jsem je sice nepřečet, ale nevadí, já se už číst stejně nenaučím. **(Dá Feltovi noviny)**

FELTA **(zabalí kostým no novin a položí balíček na stůl)** Tak. A je to! **(Přistoupí k šatně Capecchiové)** Madam?

CAPECCHIOVÁ **(nazdvihne záclonu)** Co je?

CARTIS **(mávně odmítavě rukou, zmizí ve své šatně)**

FELTA Paní Adélo, chtěl jsem se vás

optat, jak jste spokojena s kostýmem královny.

CAPECCHIOVÁ Drahý Felto, lituji, ale ten cár si na sebe nevezmu. Řekla jsem vám to hned, jak jsme začali Hamleta zkoušet. Zneuzívá t lze člověka do jisté míry a po jistou dobu, ale jednou přijde okamžik, kdy si vzpomenu, že jsem Capecchiová.

FELTA **(se obrací k švadleně)** Prosím vás, snad jste nedala madam...? ŠVADLENA Ano, dala jsem jí ten kostým, co jsem vám ukazovala před generálkou.

FELTA Řekl jsme vám přece, že takovou veteš... že sám se postarám...

ŠVADLENA Ba ne, říkal jste: „Ať si ho jen klidně vezme na sebe...“

FELTA **(ji prudce přeruší)** Nešťastnice, máte děravou paměť! Jak jste si mohla dovolit předložit naší Capecchiové takový... takový hadr? **(Capecchiové)** Odpusťte, madam. Obstaral jsem vám... **(Volá na vrátného)** Dej sem ten balíček!

VRÁTNÝ Ten, co jste tady teď zabalil?

FELTA **(zahřmí)** Dej ho sem a nežvaň! **(Vrátný poslechne)** Koupil jsem vám kostýmek v nejlepším divadelním salóně. Někaké ty peníze mne to sice stálo, ale co bych, že ano...?

CAPECCHIOVÁ **(rozbalí balíček, prohlíží si kostým, je spokojena)** Děkuji vám, pane Felto. Je to od vás opravdu velice laskavé. Nevím, jak bych se vám...

FELTA **(velkomožné gesto)** Madam!...

CAPECCHIOVÁ Říká-li vám něco vděčnost Capecchiové, mějtež si ji! **(Podá mu k políbení ruku, kterou Felta galantně políbí. Herečka zmizí v šatně)**

FELTA **(Ritě, která sotva zadržuje**

smích) To chce klid. Omluvíte mne na okamžik? Musím do kanceláře, čekám hovor z Milána... **(Pohlédne na hodinky)** Za půl hodiny začíná představení, zajistím vám v pokladně lóži...

RITA Velmi laskav, děkuji.

(Felta zmizí vlevo)

FRANCO **(usmívá se na Ritu, která jeho úsměv opětuje. V tom okamžiku vstoupí pikolík s podnosem, na kterém je talíř s jídlem, zabaleným v ubrousku, a karafa červeného vína. Vrátný jidlo i víno převeze a postaví před sebe na stůl. Pikolík odejde)**

RITA **(Francovi)** Vy jste herec?

FRANCO Ne... Ano, vlastně ne...

RITA Ano nebo ne?

(Vrátný vystoupí z budky a přibližuje se)

RITA Já budu možná také herečkou.

FRANCO **(hořce)** Jitro a soumrak...

VRÁTNÝ **(Ritě)** Slečinko, todleto byl velkej umělec. Když hrál, píšťalky a smradlavý vejce stoupily v ceně. A rajskej jablíčko jste nedostala ani za tisíc lir.

FRANCO Šetři si dech, červe!

VRÁTNÝ Až si vás trochu voťuká, začne se před vámi producírovat a nepřestane, dokud mu někdo neřekne: „Drž hubu!“.

FRANCO Omluvte ho, slečno. Je to hrubec. **(Obrací se k vrátnému)** Jsi přízemní tvor. Pro svou duši marně hledáš pokrm mezi lidmi. Tvé shnilé kořeny z tebe dělají sprostáka a tupce. Necítím k tobě nenávisť, jen soucit.

VRÁTNÝ Máš pravdu. Jestli řekneš ještě slovo, rozeřvu se jako bobr. A já jsem byl zrozenej pro kumšt a ještě dneska pořád lituju, že jsem se nenaučil číst, abych se trochu zdělal. Já hrát divadlo, kam by se na mě všichni hrabali! Myslíš, že

bych nedokázal zaválet třeba Aristodema?... **(Přednáší)**... Když Aristodemos došel k hrobu svý céry, zastavil se, jukne na hrob a povídá: **(Prozpěvuje)** Kdo ti šil ty botky, céro má, krásná céro má... Bílý botky, oči černé... už je kryje černá země... Tomu vy nemůžete rozumět. Žena mi uměla. Najednou. Měla něco na mozku. Teď žiju na hromádce s jednou čubkou, je poloslepá, našťestí, takže nevidí, když se naparím!... Mohl bych ti vyprávět příhodiček, jéjej! Jak plave ondatra, jak vítr rozbíjí vokna, jak slepice zobe na hnoji, jak malý dítě pije... Jenže mysl se zatemňuje, voči rudnou, mozek mně vyštípaly štěnice... A tak se tomu všemu jenom směju. **(Zpívá)** Kdo ti šil ty botky, krásná céro má, krásná céro má... Bílý botky, oči černé... **(Salutuje)** Červ vás zdraví. Odebírám se do svý komnaty... **(Ukazuje na víno)** Řečeno po vašem: prolévati hodlám hrdlo tímto mokem – potom si lehnu a budu chrápat. Vy se živte uměním, mně nechte polentu. Já se vožeru... A ty, **(obrací se k Francovi)** hlavu šišatá, věnuj mi svůj pohled soucitnej... **(Vztekle)** Ale vopatrně, citróně! **(Obraceje se k Ritě)** Na zdravíčko, slečinko! **(Odchází a pije)**

RITA To je –

FRANCO Lid.

RITA Takže vy jste také hrál divadlo?

FRANCO **(představuje se)** Franco Selva.

RITA Těší mě.

FRANCO Mé jméno vám nic neříká. Hrál jsem na venkovských štacích... Teď žiju na stará kolena tady... Jako sluha... Umělci obvykle nešetří. Já... ale ani kdybych býval ch t ě l, nemohl jsem si nic našetřit: výdělky byly slabé.

RITA Byl jste členem nějaké společnosti?

FRANCO Ředitel m. Jenže tenkrát ředitel vydělával méně než dnes vydělá lepší herec. Tak vy se hodláte dát na trnitou cestu za slávou?

RITA Ano...

FRANCO I když máte před očima můj příklad? Ovšem, dnes je tomu poněkud jinak... A potom, umění!... Kdo se s ním jednou narodí, ten mu neunikne. Ani mne to dosud nepustilo. Stále je ve mně... ten starý plamen. Stačí, že se člověku povede jediný krok... hezká rolička, ve které si získáte přízeň diváků... Jenže já... pořád jsem se potloukal jenom v těch nevládných lednicích horských krajů...

RITA Někdy stačí, když uznávaný kritik prohlásí, že ten a ten je talent...

FRANCO Do divadel, kde jsem hrával já, kritici nechodili. A potom, má milá, byl jsem jenom průměrný herec. Dělal jsem... na co jsem stačil... O mně by bývali stejně nepěli žádné chvály. Prozíravý kritik věnuje svou přízeň raději herci, který už něco umí a protože s ním obecenstvo většinou souhlasí, roste s umělcovou slávou i věhlas kritika... Věřte, slečno, ani ten nejobratnější kritik by mně býval nemohl zajistit v umění místo, o které jsem usiloval.

RITA Nezní to příliš povzbudivě, co mně tu říkáte.

FRANCO Žádné strachy! Vy se neztratíte. Až budete mít první úspěch... Hrál jsme v jednom kuse, kde na konci třetího dějství říkám:

„Na palubě lodi, já námořník, vy kapitán!

Má hlava patří vám!

Leč zde, jak lev, jenž ve svém vládne doupěti, já poručím a rozkazuji sám: Nuž, jděte pryč!”

RITA (bezděčně tleskne) Bravo!

FRANCO Jste zřejmě také... praštěná divadlem, jak říkáme, že ano?

RITA Moc! Včera, když mi pan Felta nabídl, abych tu hrála, div jsem nepadla do mdlob. Na dnešek jsem nemohla ani spát. Ještě mě nikdo nepožádal o ruku, ale myslím si, že jsou při tom asi podobné pocity.

FRANCO Začnete s nějakou malou úložkou... srdce se vám rozbuší, jako byste měla každou chvíli umřít. Potom přijdou role významnější, které vám nedovolí, ani abyste se naobědvala... A jednou přijde – hlavní role!

RITA A potom?

FRANCO (vzrušení se ho zmocňuje) Potlesk! Ovace diváků!

RITA A potom?

FRANCO Představení na vaši počest... Benefice! Jeviště v záplavě květin... dary se hrnou ze všech stran... vybrané obecenstvo, elegantní, premiérové... Po představení večere v mondénním hotelu... přípitky... šampaňské...

RITA A potom?

FRANCO A potom... Každý se za vámi na ulici ohlédne... To je ona!, budou si šeptat mezi sebou... Potom budete mít svou divadelní společnost. Vaše jméno, vysázené takhle vysokými písmeny, bude na návěstích a v noci bude zářit nad vchodem do divadla...

RITA A potom?

FRANCO Potom... klopýtnutí, neúspěch... Bohužel obecenstvo je vrtkavé... Nemyslí na potlesk, kterým zahrnulo herce v prvním dějství, a ve třetím ho třeba vypíská. Ale právě to opravdový umělec po-

třebuje. Neúspěch praví: Bojuj!
A ty zápasíš a rveš se, abys byl lep-
ší, abys ses dočkal odplaty!...

RITA A potom?

FRANCO Potom... potom... **(Neví,
co by měl dále říci. Zachytí v po-
hledu Rity lehký výraz soucitu a
proto skloní hlavu jakoby přistižen
při poklesku)**

CARTIS

CAPECCHIOVÁ **(současně zavolají ze
svých šaten)** Dědečku!

CAPECCHIOVÁ Promiňte.

CARTIS Naopak. Vy promiňte mně.
(oba se odmlčí)

FRANCO Přejete si?

CARTIS Zeptejte se nejprve, co si pře-
je paní Capecchiová.

CAPECCHIOVÁ Nene, jenom se ze-
ptejte, co chtěl pan Cartis.

FRANCO Prosím, Mistře!

CARTIS Volala vás paní Capecchio-
vá, ne? Tak, prosím!

FRANCO Prosím, paní Capecchiová.

CAPECCHIOVÁ Chěla bych se něče-
ho napít.

CARTIS Odvar zeměžluče.

CAPECCHIOVÁ **(jakoby ji píchnul)**
Koňak! **(Zmizí znovu v šatně)**

CARTIS **(divaje se na Ritu a narážaje
na Capecchiovou)** Strega!

CAPECCHIOVÁ Co jste to řekl, Car-
tisi? **(Vyjde ze šatny)** Co jste to
řekl?

CARTIS Nic. Objednal jsem si známý
likér „Strega“.

CAPECCHIOVÁ Nikoliv! Řekl jste
pouze „Strega“! Ano, to jste řekl.
(Ritě) Pravda, slečno? Dověďte
to! M n ě si dovolil říci „strega“ a
to znamená – co to znamená,
slečno? Ježibaba! Čarodějnice!
M n ě... čarodějnice!!! **(Cartisovi)**
Patříte k onomu druhu lidí, kteří
pomlouvají za zády. Já však vám
řeknu otevřeně do tváře, co jste:
Pane, jste pes!

CARTIS **(naladí hlas medově)** Paní

Capecchiová, již dávno mne zřídá
touha... poslat vás ke všem čer-
tům! A jsem-li já pes, potom vy jste
čubka! A vzteklá k tomu!

CAPECCHIOVÁ Mlčte!... Všichni
vás už tady mají plné zuby!...
**(Křičí již bez jakýchkoli zábran,
obracejíc se k hercům, kteří vystrčili
hlavy ze svých šaten)** Ejhle, veliký
herce Cartis se děkuje obecen-
stvu... **(Předvádí komické poklony)**
Předvedu vám to: tak a tak a tak...
Smetance v lóžích především! Ko-
mediante!

CARTIS Dovolte! Já toliko lehce po-
kývnu hlavou. **(Předvede)** Zato vy se
klaníte za minutu tisíckrát, až za-
metáte zadkem jeviště... Hysterko
bláznivá! Vlezte si pod ledovou
sprchu... Čím jsem, tím budu i bez
vás!

CAPECCHIOVÁ To jste celý vy! Nej-
větší role hraje on! Lidé chodí do
divadla kvůli němu! Dramatici píší
jenom pro něj! Vejtaho!

CARTIS Je mi z vás nanic! Hnusíte
se mi!

CAPECCHIOVÁ **(vážně uražena)** Od-
volejte to, Cartisi! Odvolejte to,
jestli nechcete, abych vás zpohlav-
kovala!

CARTIS Dej už pokoj, megero! Nebo
tě vykopnu až ke kaštanáři na rohu
Divadelní ulice!

VRÁTNÝ **(vyjde ze své budky a za-
držuje Capecchiovou)** Klid, klid...

CAPECCHIOVÁ **(hraje to)** Aaaaach!
... **(Tento výkřik musí být velmi pro-
nikavý)**

VRÁTNÝ A jéje! Aby ji neklepla pep-
ka!

ŠVADLENA **(která stála na schůd-
kách, běží k herečce)**

CAPECCHIOVÁ Pryč! Odved'te pryč
toho netvora! Vykopat – m n e?!

VRÁTNÝ Ale von myslel rukama...

CAPECCHIOVÁ **(omdlévá)** Óch!...
(Herci se pochechtávají)

FELTA (**vhází zleva**) U čerta, co je to za cirkus?

CAPECCHIOVÁ Bud' Cartis, nebo Capecchiová!

VRÁTNÝ (**se chechtá**) Co kdybysme to zkřížili?

CAPECCHIOVÁ (**do něho strčí**) Zmizte! Smraďochu!

VRÁTNÝ Cože? Nejdřív tady vřeští jako hasičská trumpeta a teď bude do mě ještě vrážet! Já tě naučím, ty kopyto! Zamknu tě do šatny a nepustím tě ven, dokud nevychladneš!

FELTA (**zasahuje energicky**) Hleď si svého. Uhní! (**Vrátný se postaví stranou**) Co se zase stalo?

CARTIS Kdybych býval nevstoupil do společnosti já, byli jste dneska všichni na dlažbě!

CAPECCHIOVÁ (**tvrdohlavě**) Bud' Cartis, nebo Capecchiová!

FELTA (**došla mu trpělivost**) Ani Cartis, ani Capecchiová! Rozuměli jste? Žádný z vás! Každá trpělivost má své meze! Já tady potím krev, abych nějaké to představení prodal, a vy se hádáte, kdo z vás je pro společnost důležitější! Mám vás oba plné zuby! A za chvíli nebudu mít kvůli vám co do úst. Takové to je! Dnes je divadlo zase poloprázdné. Pokladní prodala tři lóže, sedmnáct křesel a pár druhých míst...

CARTIS Ale Zoppi přece povídal...

FELTA Dělal si z vás blázny... Hoříme.

CAPECCHIOVÁ (**se směje**) Strčte si ho za klobouk... ach, ach... toho svého... Ha-ha-hamletička... ach, ach, ach, já umřu, já prasknu! Mně se něco stane, ach, ach, ach...

CARTIS Zacpěte jí tu klapačku, nebo se neudrží!

CAPECCHIOVÁ Holobrádku!... (**Odchází**)

(**Herci mezitím utvořili v pozadí hlouček**)

CARTIS Dnes večer ještě hrají, protože jsem herec, velký herec! Ale zítra se mnou nepočítejte.

FELTA (**se rozzuří**) Jděte! Táhněte všichni! (**Cartisovi**) Můžete si jít! Ještě dnes!... (**Ironicky**) Nenahraditelný! – Myslíte, že nemám žluč?

CARTIS Nerozčiluj se, Felto. Já půjdu.

FELTA Kdy je ti libo!

(**Vstoupí Franco, přinášeje sklenku koňaku a černou kávu**)

CARTIS Říkám, že odcházím natrvalo.

FELTA Jen jdi! Jen si jdi! (**Cartis zmizí ve své šatně**) Kvůli tobě divadlo nezavřu! (**Přistoupí k šatně a křičí**)

Čím dřív, tím líp! (**Odcházeje vlevo**) Šaškové...

FRANCO Co se děje?

(**Capecchiová si vezme koňak a zmizí**)

CARTIS (**vystrčil hlavu ze šatny**) Přisámbohu, že mne tady v životě už nikdo neuvidí! (**Zmizí v šatně**)

FRANCO (**přistoupí ke Cartisově šatně**) Pane Cartis...

GASTONE Počkej, nedráždí ho. Kousne tě.

FRANCO On vážně odchází?

RICCARDO Ještě dnes večer.

FRANCO A co Hamlet?

ANGELO (**má nápad**) Ty nic nevíš? Pan Felta rozhodl, že ho děláš ty! (**Mrkne na ostatní**)

RICCARDO Jseš rád, ne?

FRANCO (**mírně**) Nechte si to.

RICCARDO Nevěříš nám? Jdi se zeptat pana Felty. Tady to před chvílí řekl: „Co si ten Cartis myslí, že je? Ať si jde. Hamleta nám zahraje Franco Selva.“

(**Herci tvoří hloučky, pošťuchují se**)

FRANCO Na to vám tak zrovna nalletím. (**Přistoupí znovu k šatně Cartise**) Dovolíte? Nesu vám kávu, Mistře.

CARTIS (nazdvihne záclonu) Jed! Či-
ši bolehlavu! **(Obrací se k ostat-
ním)** Vy jste mi svědky! V životě
mně ještě nikdo neřekl něco tak
urážlivého jako Felta! Mám svaté
právo dát okamžitou výpověď! Vy-
kašlu se na to! Jdu pryč! **(Vezme
z Francových rukou kávu)** Roli za
mne přebírá on. **(Ukáže na Fran-
ca)** Franco Selva namísto Cartise!
(Zmizí s hořkým smíchem)

FRANCO (překvapen) Tak on jde váž-
ně pryč?

RICCARDO Nahradit ho máš ty, vždyť
ti to povídám. Příkaz pana Felty.

GASTONE Rychle! Běž do krejčovny,
ať ti vyberou kostým. Musí ti to
upravit jak se dá.

**(Odněkud za scénou se ozvou ho-
diny odbíjející čtvrt)**

Hlavně dělej! Za čtvrt hodiny začí-
náme.

FRANCO (nevěřicně) A-no ... **(Položí
podnos a poodstoupí stranou)**

RITA (se obrací k hercům) To se po-
řád tak hádají?

RICCARDO Žárlí na sebe.

GASTONE Nesmíte je brát vážně.

**(Představují se Ritě a hovoří s ní po-
lohlasem o případu)**

**FRANCO (není mu to ještě zcela jas-
né, zřejmě by se chtěl ještě vyptá-
vat, ale je vidět, že se k tomu ne-
může odhodlat. Představa, že by si
měl znovu zahrát Hamleta, ho kraj-
ně rozrušila, přímo nadchla. Ko-
nečně si dodá odvahy a zatáhne
stranou Angela Zoppiho)**

Pověz mi, ale vážně, prosím tě ...

ANGELO Co?

FRANCO Chci vědět, jestli nás Cartis
skutečně opouští ještě dnes.

ANGELO Ovšem.

FRANCO A řekni mi: opravdu mluvil
pan Felta v této souvislosti o mně?

ANGELO (vidí, že Franco již uvěřil)
Že váháš! Utíkej se oblékat. Rych-

le! **(Nechá ho stát a vrátí se k své-
mu hloučkou)**

**FRANCO (po chvíli se obrací ke sku-
pině)** Mám sice text ještě v hlavě,
jenže nějaký ten verš by mně mohl
z paměti vypadnout ... Po tolika
letech ...

ANGELO My ti pomůžeme ...

OSTATNÍ To dá rozum, že tě nene-
cháme utopit ...

FRANCO Tak tedy ...

(Ozve se vnitřní zvonek)

GASTONE Pánové, je čas. Za deset
minut začínáme. Omluvte nás,
slečno, a zlomte vaz!

RITA (chce poděkovat)

ANGELO Ne! Neděkovat! To přináší
smůlu.

**(Ostatní již odcházejí. Obrací se na
Franca)** Hoď sebou, dědo! **(Od-
chází s ostatními)**

FRANCO (Ritě) S dovolením, slečno.
(Volá) Paní švadleno! Paní švadle-
no! **(Odchází)**

FELTA (vstupuje zleva) Odpusťte, Ri-
to, ale jak vidíte, je to dnes hotový
bláznec.

RITA Nevšímejte si mne. Jako bych tu
nebyla.

FELTA (přistoupí k šatně) Mohu dál?
(Sám nadzvedne záclonu) Ví-
m, že jsi herec a že odvedeš dobrou
práci děj se co děj. Zítra si o ce-
lém případu pohovoříme v klidu na
ředitelství, ale dnes večer, prosím,
zapomeňme, co se stalo.

CARTIS Tys to řekl: jsem herec.

FELTA Totéž bych chtěl říci i vám, paní
Capecchiová.

CAPECCHIOVÁ (nazdvihne záclonu)
Představení se koná: z lásky k di-
vákům a na počest pana Felty.

FELTA Právě telefonovala pokladní,
že se to trochu hnulo: obvyklý ná-
val na poslední chvíli ... Ukažte
oba, co dovedete. Zítra se všechno
urovná.

(Cartis a Capecchiová zmizeli ve svých šatnách. Hluboký povzdech) Nervy aby měl člověk ze železa! (Obrací se k hořejším šatnám) Připraveni, chlapi?

RICCARDO (na schůdkách) Jako vždy!

(Angelo a Gastone, oblečení do kostýmů, vystoupí ze svých šaten)

FELTA Osvětlovači! Ať to klapě. A přesně, jak jsme si to nazkoušeli. (Riccardo, Gastone a Angelo se přiblíží k Ritě)

FRANCO (sestupuje se schůdků, za ním švadlena, která se mu snaží upravit plášť. Je kostýmován jako Hamlet. Černý trikot je pro jeho hubené nohy příliš velký. Také kabátec je mu příliš volný. Bílé vlasy mu kryje černá kadeřavá paruka. Tvář je naličena příliš do růžova. Děla dojem oživlé mumie. Všichni herci ho ihned zpozorují. Podívaná je však nerozsměje, spíše v nich budí pocit hlubokého studu a smutku. Franco na ně tázavě hledí, jde zvolna, řeklo by se, že se téměř nadnáší, jakoby se ptal: Tak co? Vypadám ještě k světu?)

FELTA (v tom okamžiku si ho povšimne také Felta. V první chvíli ho nepozná) Co je?

FRANCO Prosím, pane Felta. Představuji vám Franca Selvu z doby jeho slávy...

GASTONE Nečekali jsme...

FRANCO Doufám, že jste spokojen? (Felta pohlédne bezradně na švadlenu)

ŠVADLENA Chtěl se do toho mermomocí obléct. Nakonec jsem mu uvěřila i já.

FELTA (pochopil) Děkuji vám... děkuji vám mnohokrát za projev dobré vůle, milý Selvo, ale... jak bych to řekl... není již třeba, abyste se obtěžoval. Cartis přišel k rozumu.

(V rozpacích vytáhne z peněženky bankovku a podává ji Francovi)

FRANCO (pohlédne na ostatní. Pochopil. Nevztáhne ruku, aby vzal peníze. Pauza) Pane Felta, ne... Dáte mně ty peníze později... až vám přinesu zase kapucína nebo balíček cigaret, teď ne. Franco Selva, převlečený za Hamleta, nemá cenu ani těch padesát lir...

(Vnitřní zvonek zvoní již potřetí)

HLAS (za scénou) Na scénu!

FELTA Tak do toho, mládenci!

(Zmizí vlevo. Gastone, Riccardo a Angelo nemohou odtrhnout soucitný pohled od Franca)

CARTIS (oblečený jako Hamlet vyjde ze šatny a nikoho si nevšímaje vyjde vlevo. Riccardo, Gastone a Angelo za ním. Na scéně zůstávají Rita a Franco. Světlo potemní, vzápětí však pruh světla, které ozářilo scénu Hamleta vlevo, dopadne za kulisy a ozáří ubohou postavu Franca)

RITA (přiblíží se k němu drobnými krůčky, neodvážá se však na něho promluvit)

FRANCO (hledí vlevo, kde za okamžik se začne rozvíjet děj Hamleta)

RITA (tiše) Dědečku. Vypadáte skvěle.

FRANCO (neslyší. Snad nevnímá ani první věty, které zaznívají mimo scénu zleva)

FRANCISCO Kdo je?

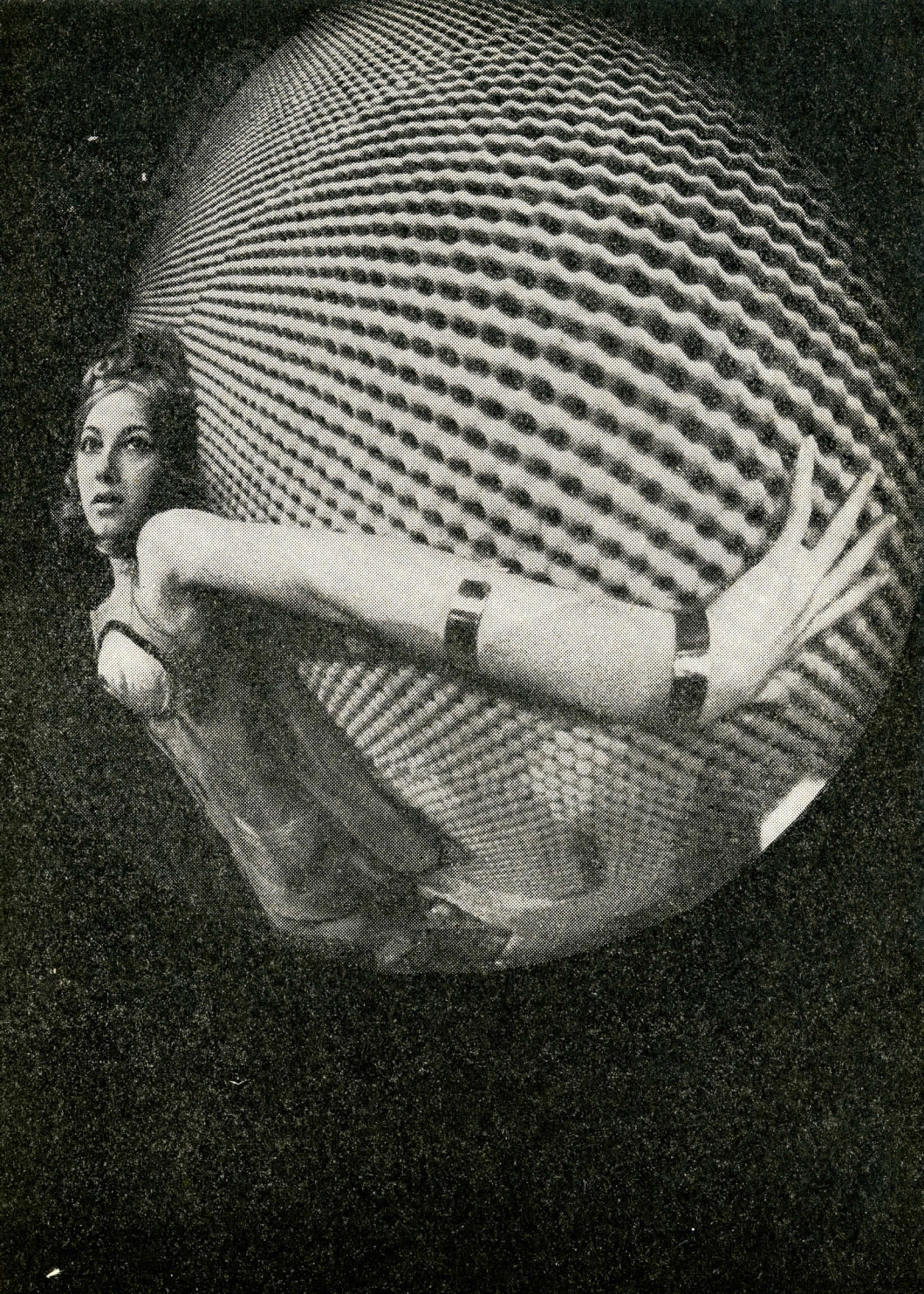
BERNARDO Dřív ty se prozrad.

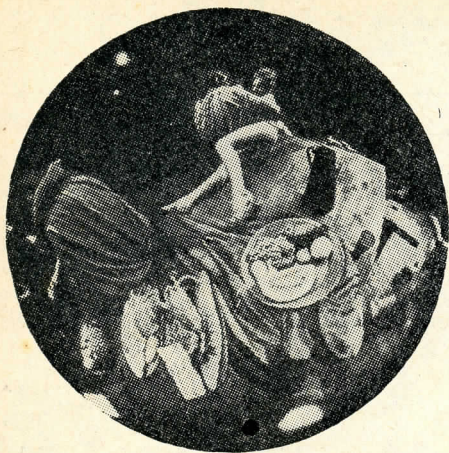
FRANCISCO Stůj a heslo!

BERNARDO Ať žije král!

K o n e c

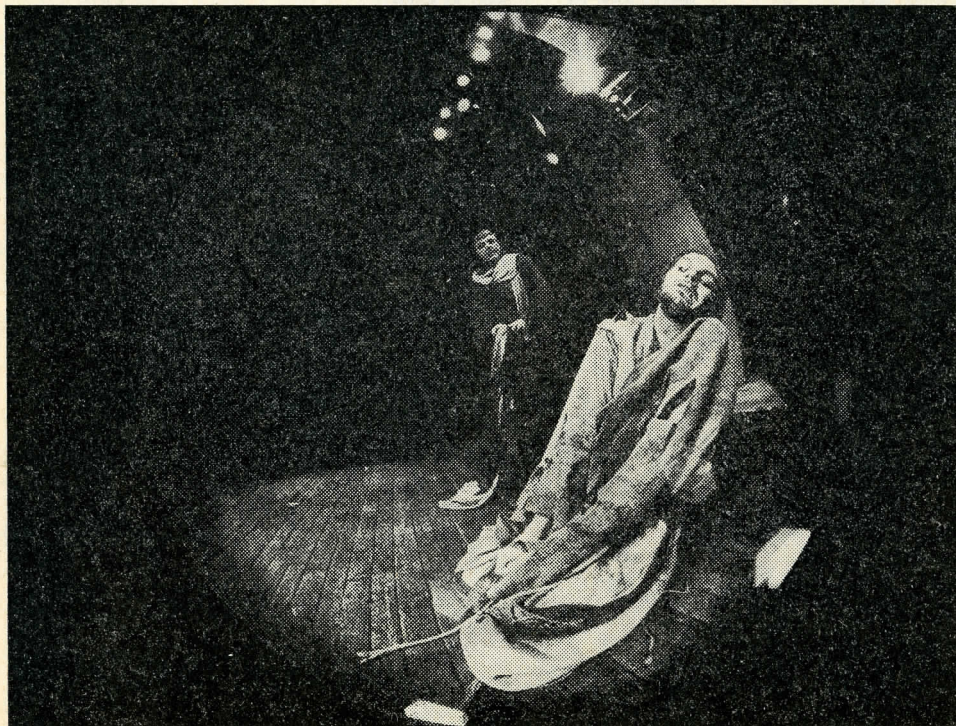
Pozn.: Právo provozovat tuto hru, která je devizově volná, zadává jediné DILIA, Vyšehradská 28, Praha 2.

SHAKESPEARE
TIMON
ATHÉNSKÝ

UVEDLO V REŽII JAROSLAVA GILLARA DIVADLO NA ZÁBRADLÍ. V HLAVNÍ
ROLI JAN PŘEUCIL. FOTO PAVEL JASANSKÝ

HOSPODA

NA MÝTINCE

UVEDLO DIVADLO JÁRY (DA) CIMRMANA. FOTO V. SOCHŮREK

THE TREMS

JEJICH HISTORIE JE DLOUHÁ A POUČNÁ. COME-BACK TREMELOES BYL PŘEKVAPIVÝ A ZÁVRATNÝ A STAL SE OJEDINĚLÝM PŘÍKLADEM PRO TY INTERPRETY A SKUPINY, KTERÉ SE CHTĚJÍ VRÁTIT DO ČELNÝCH POZIC A ZNOVU ZÍSKÁVAT VAVŘINY MINULOSTI. PŘED PĚTI LETY NECHYBĚLO JMÉNO ZPĚVÁKA BRIANA POOLA A JEHO DOPROVODNÉ SKUPINY TREMELOES V ŽÁDNÉM ŽEBŘÍČKU – A PŘECE, KDO BY SI TENKRÁT PAMATOVAL JMÉNA ČTYŘ HUDEBNÍKŮ ZA ZPĚVÁKOVÝMI ŽÁDY? DNES JE SITUACE OPAČNÁ, TREMELOES JSOU NOVÝMI IDOLY GENERACE TEEN-AGERS, JIŽ NAOPAK NIC NEŘÍKÁ JMÉNO BRIANA POOLA.

Všechno to začalo už před deseti lety (Tremeloës jsou tedy v pop music veterány). Alan Blakely a Brian Poole byli spolužáci a tak spolu začali zpívat – první hlas kupodivu patřil Blakelymu. Dvojice se rozrostla příchodem basového kytaristy Alana Howarda a poté kytaristy Briana Scotta (oba už nejsou členy Tremeloës), rovněž spolužáků, a Blakely, jemuž se přestalo dařit, přenechal místo zpěváka Poolovi a sám se chopil doprovodné kytary. Ještě než Rhythm Revellers – tak se nějakou chvíli jmenovali – začali působit (v době, kdy jedinými beatovými soubory v Anglii byli Shadows a Russ Sainty and the Nu-Notes), museli ovšem nalézt bubeníka. Tak objevili dnes populárního Dave Mundena, který však tehdy na bicí nástroje vůbec neuměl hrát a dlouho se zdálo, že umět nikdy nebude.

O dalších osudech skupiny rozhodl optik, k němuž obrýlený Brian Poole chodil na návštěvu. Jeho dalším klientem byl totiž jistý pan Cremin od společnosti Decca, kterého na začínající skupinu upozornil a Tremeloës, kteří se právě začali prosazovat v místních tančírnách, se tak po prvé dostali do nahrávacího studia. Tehdy ještě nebyl ve fóru vícehlasý zpěv a vše se točilo bez playbacků na jediný mikrofón, není tedy divu, že se dnes Tremeloës ke svým starým snímkům příliš nehlásí. Prvá deska se jmenovala Twist Little Sister, po ní následovalo asi pět nijak úspěšných desek, až konečně přišel rok 1963, vlna Beatles a Mersey-soundu, do jehož historie se díky svému vokálně-instrumentálnímu zaměření významně zapsali, a Brian Poole a Tremeloës se v červenci vyšplhali s písní Twist And Shout (převzatou od Beatles, ti ji zase přezvali od černošských Isley Brothers) na čtvrté místo britské Hit-Parade. A hned následující nahrávka Do You Love Me dosáhla nejvyššího umístění a skupina se rázem octla ve středu liverpoolské manie. Tehdy (už s Rickem Westem na místě prvního kytaristy) to ovšem byli velice slušně vyhlížející, černě oděni mladíci, kteří se po vystoupení odebrali ke svým maminkám a kteří byli poslušni příkazu pánů od gramofonové společnosti.

Není proto divu, že točili i horší snímky (třeba hned následující desku I Can Dance, v britském žebříčku sedmadvacátou) a obstarávali doprovod (samozřejmě anonymně) na deskách dalších sólistů – hráli např. v hitu č. 1 zpěváka českého původu Mika Sarna Come Outside.

Rok 1964 potvrdil popularitu skupiny (resp. zpěváka Briana Poola, Tremeloës byli vždycky „ti vzadu“), Comdy Man byl totiž v anglickém žebříčku osmý, velmi hezká balada Someone dokonce druhá a teprve píseň Twelve Steps To Love se v Hit-Parade pouze mihla na 30. místě. To už měli za sebou turné po Austrálii, Novém Zélandě (v těchto zemích byli obzvláště populární), v Evropě, jen v Americe se jim mnoho nevedlo; tam se prosadili až o několik let později bez Briana Poola. Vzpomínají, jak jednou byla veškerá jejich aparatura omylem odeslána do USA namísto do Skotska, to prý byl symbol, jak Brian Poole a Tremeloës do Ameriky pronikli...

Na vánoce toho roku přišli se svou adaptací známého evergreenu The Three Bells, která se umístila v žebříčku jako šestnáctá. Následující deska After Awhile však již propadla a jen I Want Candy (z repertoáru Strange-loves) se objevila na třicátém místě – to byl jejich poslední společný hit. Vlna

Mersey-soundu odpadla, resp. rozvila se do náročnějších forem, které skupina již nemohla sledovat, a tak jednou dochází k rozchodu. Brian Poole začíná vystupovat jako sólista, Tremeloes (s Chipem Hawkesem namísto Howarda u basové kytary), se pokoušejí prosadit jako samostatný kvartet. Nevěřil jsem, že se jim to podaří, tak jako se to nepodařilo Roulettes po rozluce s Adamem Faithem, Dakotas po odchodu Billyho J. Kramera a Pacemakers po osamostatnění Gerryho Marsdena. Na scéně již byla záplava nových skupin s modernějším pojetím a výraznějšími hudebními kvalitami. Proniknout, to znamená najít tu jedinou formuli, která je potřebná, překvapivá, osobitá.

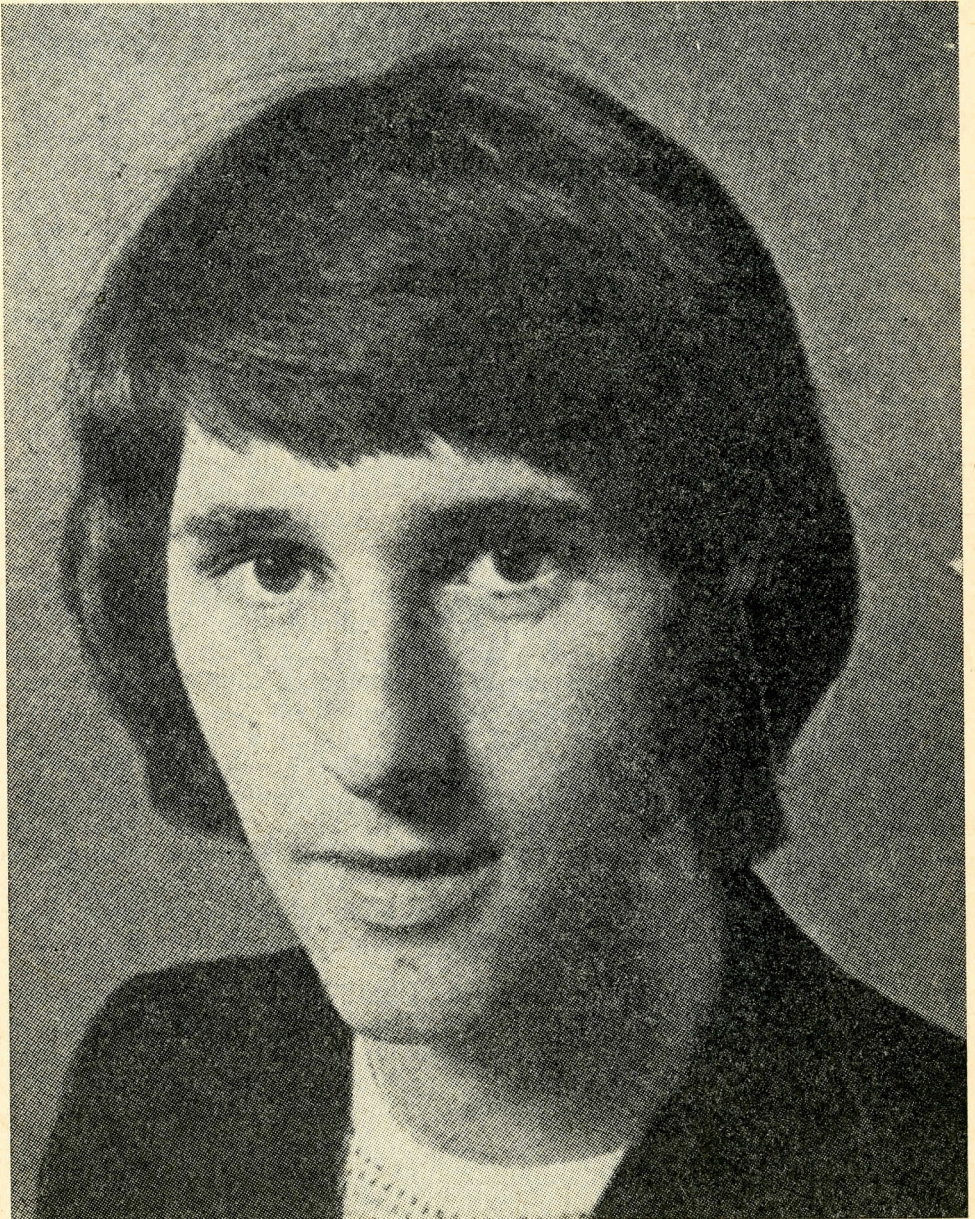
Skupině se také vskutku dlouho nevedlo, jejich prvá deska Blessed (z repertoáru Simona a Garfunkela) jim přinesla pouze vyhazov od Deccy. Naštěstí se však bezprizorných Tremeloes ujala v Anglii začínající CBS a prominula jim neúspěšné desky Good Lovin' (z repertoáru Young Rascals) a Good Day Sunshine od Beatles (tato nahrávka se ovšem stala hitem v Izraeli). Nakonec se začátkem roku 1967 Tremeloes prosadili se Stevensovou skladbou Here Comes My Baby, píseň dosáhla čtvrtého místa v Hit-Parade a stala se hitem i v Americe a řadě dalších zemí – a původci překvapivého come-backu hovořili o svém štěstí i o poznání, jak tvrdě a cílevědomě se musí pracovat, než se dostaví úspěch. Tremeloes to u publika vyhráli jednoduchostí, melodičností a jasnými harmoniemi, podle nichž skupinu snadno poznáme. V naprosté většině případů odmítají používat ve studiu další nástroje a studiové hudebníky, naopak jsou hrdi, že dnes jako málokteří mohou na scéně dosáhnout zvuku jako na deskách.

Od Tremeloes pak už přicházel jeden hit za druhým: Silence Is Golden se stalo dokonce hitem číslo jedna, pak přišly nahrávky Even The Bad Times Are Good, Be Mine (náročnější italská balada), Suddenly You Love Me (velký hit, který pro naše desky chystá Petr Němec s ostravskou skupinou Flamingo, opět píseň italského původu), Helule, Helule (další velký hit, ale až příliš nihilistická píseň), My Little Lady (do třetice z Itálie), I Shall Be Released (Dylanova kompozice) a konečně současný hit Hello World. Je zajímavé, že Tremeloes kromě všeobecného úspěchu na celém světě mají „své“ země, v nichž jsou přijímáni přímo freneticky. Např. v Izraeli jsou jasně skupinou číslo jedna, daleko populárnější než Beatles, a stejně tomu tak je v Jižní Americe, zejména v Argentině a Uruguayi. Tam také Tremeloes nedávno byli na velkém turné a zprávy o atmosféře, kterou jejich přítomnost vyvolala, se čtou jako memoáry na poplach kolem Beatles.

Tremeloes, podle poslední ankety anglického New Musical Expressu desátá nejvýznamnější skupina světa, jsou prostě velice šťastná a vděčná prosperující čtyřka, která rozdává velké úsměvy a jednoduché, líbivé melodie, takže nezbývá než si přát, aby zprávy o jejich plánovaném vystoupení v Československu se ukázaly být pravdivé.

A nakonec základní údaje o jednotlivých členech skupiny: **Rick West**, sólový kytarista, svého času překvapil s kytarou s dvěma krky, takže právem tvrdí, že hraje na dvě kytary najednou. Narodil se 7. 5. 1943 v Dagenhamu

CHIP

a jeho správné jméno zní Richard Westwood. Má čtyři sourozence, původním povoláním je elektrikář, soukromě se učil na klasickou kytaru. Má rád Django Reinhardta, Ben E. Kinga a country-and-western.

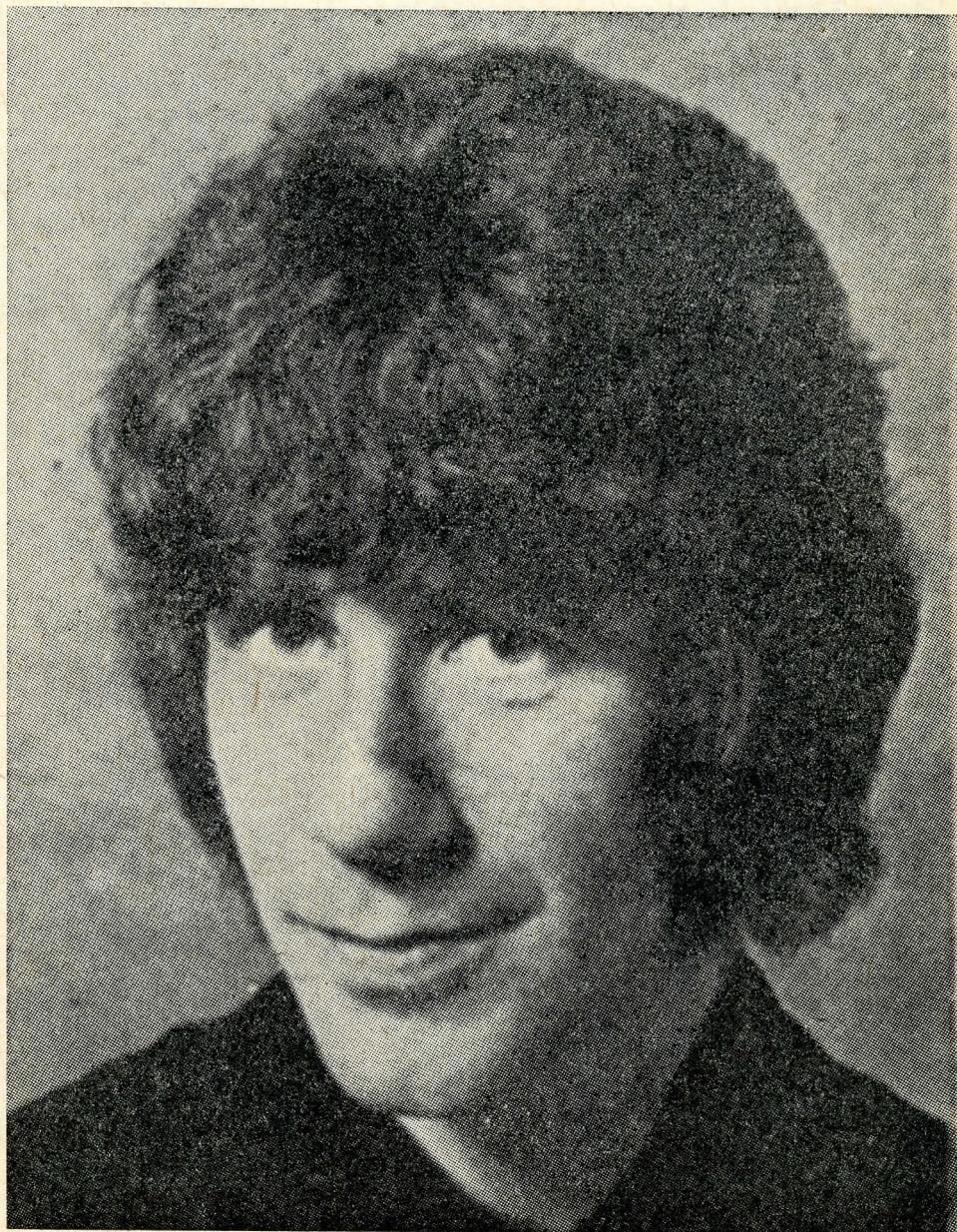
Dave Munden také pochází z Dagenhamu, kde se 12. 12. 1943 narodil. Jeho spíše nehudební začátky jsem již připomněl, jako své koníčky uvádí jídlo a dívky a dívky.

Leonard (neboli Chip) Hawkes, narozený 11. 11. 1946 v Shepherd's Bush, se sám naučil na basovou kytaru, původním povoláním je tesař, má rád zpěvačku Timi Yuro, Beatles, Drifters a další černošské skupiny.

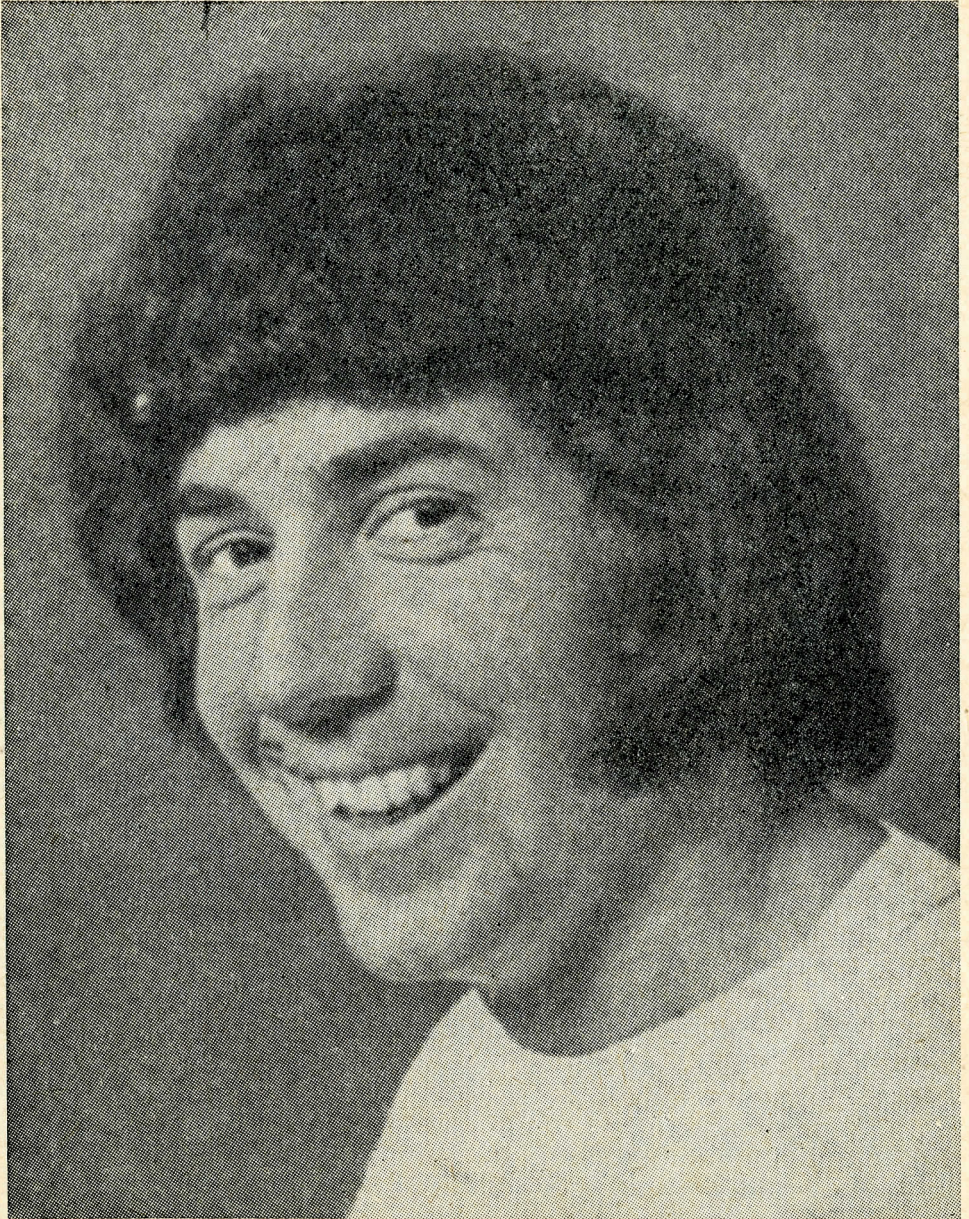
A konečně **Alan Blakely** (nar. 1. 4. 1942 v Bromley), ovládá kytaru, varhany, piáno a bicí, ostatně hudební nástroje ve svém původním zaměstnání opravoval. Všichni mají společné delší vlasy, pestré úbory, široké úsměvy a samozřejmě sedmnáct hitů na svém kontě.

JAROMÍR TŮMA

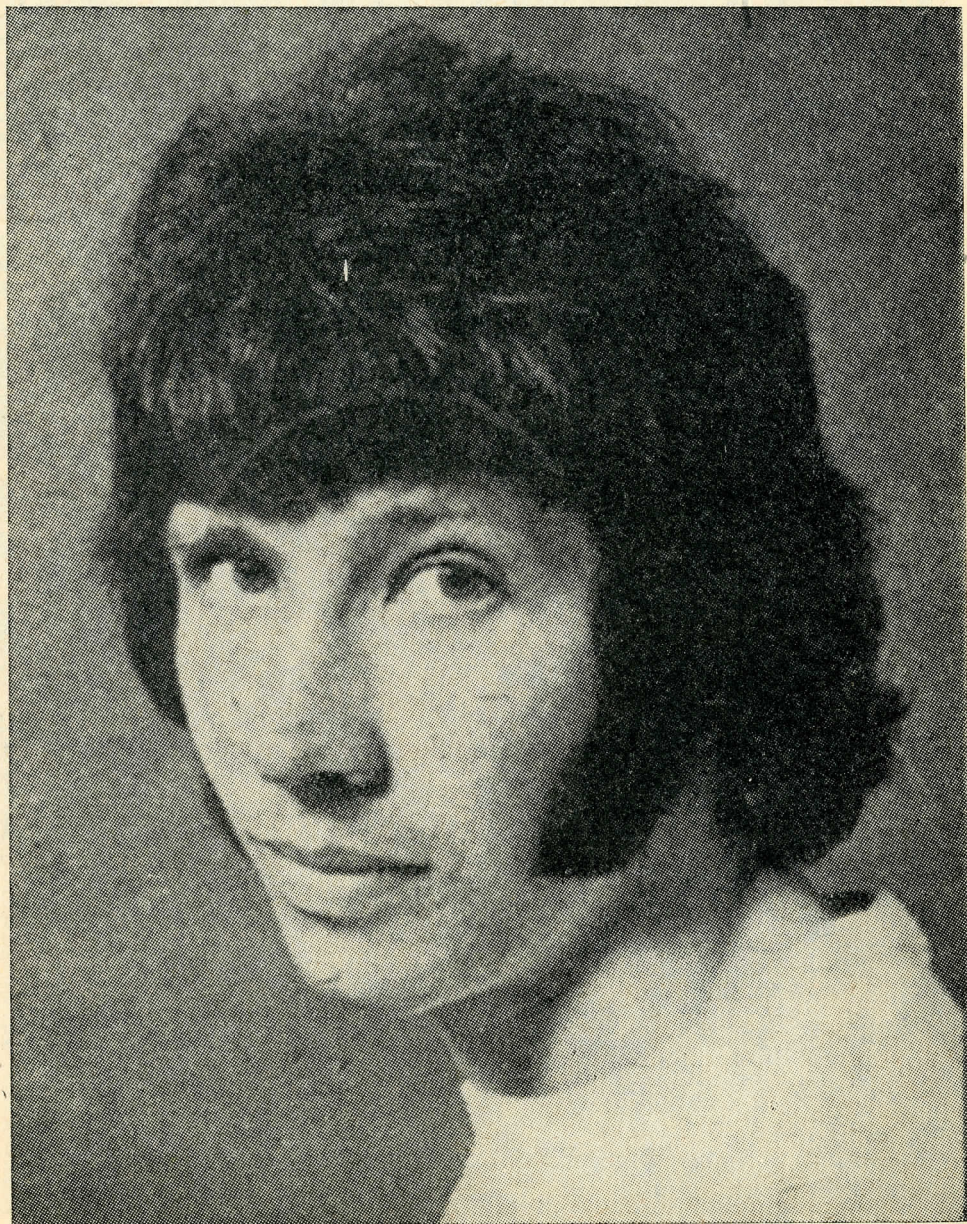
DAVE

ALAN

RICK

BÍLÝ PSANI

ZPÍVÁ J. ŠTĚDRŮŇ A K. HÁLA

HUDBA: JINDŘICH BRABEC / TEXT: JIŘÍ APLT

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Tempo di foxtrot

E^b *B^b7* *E^b*

Holky ja-ko prou- tí přijdou klodi stát, jó, k lo-di stát,
 Pošlu bí-ly psa - ní ze všech přístavů, jó, pří-sta- vů,
 Pošlu psa-ní bí - lý ze všech přístavů, jó, pří-sta- vů,

B^b7

- a mě strašně rmou - tí, který sbohem dát, jó, sbohem
 - neměj pé- či, pa - ní, neměj o-ba- vu, jó, o- ba-
 - až se lé- to schý- lí, za-se připla-vu, jó, připla-

E^b *B^b7* *G7* *Cmi*

dát. - Mejm očím smutek ne- sluší, - mám vo- du rád,
 vu. Tvejm očím smutek ne- sluší, - já tě mám rád,
 vu. Tvejm očím smutek ne- sluší, já tě mám rád,

A^b *F7* *B^b7*

1.2.3. mě láká slany o-vzdu-ší, - jak víš, - a dopis, co ti bu-du,

E^b *A^b* *E^b* *B^b*

co ti budu br-zy psát. - Bud' zdráva, láska, chci ti říct, tvý sl- zy

A^b *E^b* *B^b7* *E^b* *D.C. al Fine*

proud už dávno vzal, my plujem zejtra za-se dál, netrap se víc. - *Fine*

MÁ ŽIVÁ VODA

ZPÍVÁ W. MATUŠKA

HUDBA: PANZERI – PACE – LIVRAGHI

TEXT: JIŘÍ APLT

© BY EDIZIONI MUSICALI FIERA, MILANO 1968

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Medium beat

1. Proč se rá-no ztrá-cíš jako bílej dým, - proč se šerem tra-
2. Dávno už víš, proč bloumám pustým nábřežím - a proč se mo-řím

tíš jako modrý stí-ny? - Vrať se mi, lás-ko, vrať zas mi
dál nad verši svý - mi. -

sí-lu dej, - přijd' ke mně záhy, přijd' - má lás-ko.

Má jsi voda ži-vá, má vo-ňa-vá jí-va, radost má i můj prudký hněv,
o-á-za jsi v žízni, pohlazení v trýz-ni, nářek můj i můj drsný zpěv.

Už za-se hro-my bou-ří, mřáky níž-ko jsou, -
Jenom ty pro slun-ce můžeš tančit oblohou - D.S. al Fine

nad lesy stoupá kouř a mně je úz-ko. - ty, - má lásko.

žádná jiná, jen

FOTO PAVEL JASANSKY

SPOUTANÝ PROUD

ZPÍVÁ EVA PILAROVÁ

HUDBA:

BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT:

JAN SCHNEIDER

© EDITIO SUPRAPHON,
PRAHA-BRATISLAVA 1969

Bounce C G C G C G A7

Brány věz - ně - ných úst po - ot - ví - rá to - ny pí - seň, ná - pěv
ví - těz - ně zní lá - me mar - či - pá - ny frá - zí, já chci

za - čí - ná růst, pí - seň sví - rá do - sud zlý sen čím však ze slunce
za - zpí - vat sní, sí - la spí - cím ús - tům schází, vím, že ne - sta - čí

smýt stí - ny do ne - dáv - né mří - že, víru na - u - čit žít, na to se
snít, ja - ko dí - tě zkouším chů - zi zpět, chci k pra - me - nům jít, pro - bu - dit

příštích dnů ptám. Bouře proud. Vím, že ne - sta - čí snít, ja - ko
spou - ta - ný C G D7 G7 C F C G C

dí - tě zkouším chů - zi zpět chci k pra - me - nům jít, probudit spoutaný proud.

JDI SPÁT

ZPÍVÁ PAVEL NOVÁK

HUDBA: M. SHUMAN

TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© BY EDITIONS ROBERT SALVET ET EDITION PIGALLE, PARIS 1966

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Moderato *Fmi* *Bbmi*

mf Jdi spát, jdi spát, nech řečí a jdi spát. Jdi dříve, než se tvému nářku začnu smát.

Eb *Ab* *Cbmi6* *Ddim C7* *Fmi*

Já i když tvým slovům ne-vě-rím, na-bí- zím ti teď pří- mě - ří. Ne, ne, ne,

Bbmi *Fmi* *Db* *Fmi*

já už se vzdám, já vážně se vzdám, má-lo, má-lo síly v sobě mám,

Bbmi *Fmi* *Cmi* *Fmi*

já už se vzdám, já vážně se vzdám, chci teď zůstat aspoň chví-li sám.

4/23 Cmi *Fmi* *4. Cmi* *Fmi*

Jdi rá - no tě dopro-vo-dím k ná - dra- ží.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

BRNO

POHÁDKA

ZPÍVÁ PETR POSPÍŠIL

HUDBA: VLADIMÍR POPELKA

TEXT: JAN RŮŽIČKA

© PANTON, PRAHA 1968

Moderato *mp* *D* *Hmi* *G* *F#mi7* *Emi7* *A7*

1. Cesty vedou, kola je-dou, - vzduchem ví-ří čtyřspřeží, dívku
zámek z cizích známek - postavím až u dveří, - pro ú-

D *Hmi* *E7* *Emi7* *A7* *Emi7*

bledou ne-do-ve-dou - rozesmát, když ne-vě-ří 1. 2. pohád- kám
těchu - slova zme-du - zašeptám, že u- vě-ří

F#mi7 *Emi7* *F#mi7*

- o dobrém konci, o štěstí, - o zlatém zvonci.

Gmaj7 *G6* *A7*

A tak sy-pe do dálky zo-čí sl-zí ko-rál- ky. 1. 2. Zamknu
A pak padnou do dálky zo-čí smíchu ko-rál- ky.

D *Hmi*

tříkrát dům, - tříkrát klíčem o-tá - čím, - klíč pak vrátím

G *Emi7* *A7* *1.D* *Emi7* *2.D*

dětským snům - cestou bodláčím. - 2. Dívce čím. -

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

BRNO

FONTÁNA DI TREVI

HUDBA: BOHUSLAV SEDLÁČEK

TEXT: K. M. WALLÓ

© PANTON, PRAHA 1968

Moderato

U-li-ce-mí Ří - ma bloudím do rá - na, pod hvězdami zpívá po-věštná fontá-na.
Fontána di Tre-vi, vo-dopád a lod', chceš-li sekni vrá - tit,
peníz do ní vhod'. Fonta-na di Tre-vi, - vrátím se tak
rád, - fontá-na di Tre-vi, - sladký vo-do- pád.
- Vlaky odjíž- dě- jí - až zůstanou stát, - fontána di
Tre-vi, - vrátil bych se rád. - Člověk ni- kdy
neví, proč si vzpo- mí - ná, fontá-na di Tre-vi
mě volá do Ří-ma. - Tomu kdo jí vě- ří, - přání vypl-
ní, - na dně jí tam le-ží - peníz stříbr- ný.

Chord symbols: A, B^bdim, Hmi, E7, A, A7, F[#], Hmi, Adim, A, H7, Hmi, F9, E9, A, C[#]mi, D, A, H7, C[#]mi, G[#]7, E7, A, C[#]mi, D, A, Hmi, E7, F[#]mi, H9, E7, A, D, Adim, A, Hmi7, A, D, Adim, A, H7, Hmi7, F9/5[#], E9, A, C[#]mi, D, A, Hmi, E7, F[#]mi, H9, E7, A.

ČERVENÁ ČEPICE

ZPÍVÁ VÁCLAV NECKAŘ

HUDBA: STANISLAV CHUDOBA

TEXT: VÁCLAV ČERVENKA

© 1968 PANTON, PRAHA

Tempo di beat-valse
mf A D E7

1. Potkal jsem na ro-hu že-di-vý u-li-ce blankyt-nou
2. Tě-šín-ská ja-blíč-ka bý-va-jí ky-se-lá, čer-ve-ná
3. Svět jsem už pro-cho-dil, měs-ta a ves-ni-ce, ni-kde však

A D

o-blo-hu v kra-ji-ně sko-ři-ce. Co popsát ne-mo-hu, to by-la
če-pi-ce po-jed-nou zmi-ze-la... Kde by-la zve-če-ra střelni-ce
ne-by-la ta pra-vá če-pi-ce. Červených by-ly snad stovky a

E7 A D

če-pi-ce, čer-ve-ná jak vi-čí mák. - Střílel jsem
ve-se-lá, zůstal jsem do-ce-la sám. - Střílel jsem
ti-sí-ce, ni-kde ta, kterou mám rád. - Nestří-lím

E7 A F#mi

na slo-ny, na bí-lou o-pi-ci, na rů-že, na pan-ny, na tur-ka

D H E A

v kra-bi-ci pak jsem chtěl tři rá-ny na je-jí če-pi-ci mít. -
pak jsem chtěl
chtěl bych jen

D E7

- - Ře-kl-a mi: ne-lže-te, zkus-te to na špičku
Ře-kl-a mi:
Vždyť ře-kl-a:

A F#mi D

a jest-li ne-chce-te, já to mám v ma-líč-ku. Zí-tra si

H E E7 A

mů-že-te lek-ci při mě-síč-ku vzít. -

DROBNIČKY Z PANTONU

POPULÁRNÍ BEATOVÁ SKUPINA JUVENTUS NATOČILA V PANTONU GRAMOFONOVOU DESKU, KTERÁ OBSAHUJE TITULY: KAPKA JEDU, OČI, BOB HANDS A NEMOCNÉ SRDCE.

KAREL KRYL, SKLADATEL, TEXTAŘ I ZPĚVÁK, NATOČIL DLOUHOHRAJÍCÍ DESKU S VÝBĚREM SVÉHO REPERTOÁRU. SNÍMEK V EXKLUZIVNÍM OBALU SE JMENUJE PODLE JEDNÉ ZE SKLADEB BRATŘÍČKU, ZAVÍREJ VRÁTKA A OBSAHUJE MJ. PÍSNĚ SALOME, KRÁL A KLAUN, MORITURI TE SALUTANT, PODIVNÁ RULETA.

NA DALŠÍ DESCE JOSEFA LAUFERA JSOU PÍSNĚ HROZINKY (V. ZAHRADNÍK-M. HUJA) a POPRAVA NA DVANÁCTÉM NÁDVOŘÍ (P. HAPKA-J. LAUFER).

D I L I A

Československé divadelní a literární jednatelství,
Vyšehradská 28, Praha 2 - Nové Město.

Ivan Klíma ŽENICH PRO MARCELU.

Vojtěch Gardavský JÁ, JÁKOB. Hra na biblické motivy.

Georges Ribémont-Dessaignes NĚMÝ KANÁR - ČÍNSKÝ CÍSAŘ. Přeložil Jiří Konůpek. Studijní edice sv. 53.

Romain Weingarten LÉTO. Hra na šest dní a šest nocí. Přeložil Jiří Konůpek. Studijní edice sv. 58.

Samuel Beckett SLOVA A HUDBA. Přeložil Josef Kaušitz. Studijní řada sv. 56.

Max Aub NEBOŽTÍCI (Poslední patro, Nebožtíci, Jeden z mnoha). Přeložil Lumír Čivrný. Malá řada sv. 74.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu

D I L I A, Celetná 25, Praha 1 - Staré Město, telefon 628-31.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel. 221057. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně koncem dubna.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

NA TITULU JAROMÍR MAYER. FOTO PAVEL JASANSKÝ

PĚT HAVRANŮ

Z REPERTOÁRU THE REBELS

HUDBA: VÁCLAV ZAHRADNÍK

TEXT: MICHAL PROSTĚJOVSKÝ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Pomalý beat

Emi Hmi Cmaj H E Emi7

p 1.2. Kolem te-be krouží celý hejno bílejších havra-nů a roz-le-

C#mi H Emi Hmi Cmaj F

tí se do všech stran. Jedna kletba a zpěti sy-nů máš pět
kapkou deště hroznou kletbu tvou teď

G Dmi6 E Ami D

ha-vra-nů. Zpě-ti sy-nů máš pět bí-lejších vran,
za-pí-jí. Ze jsi matkou pě-ti bí-lejších vran,

G C Ami7 C

zpě-ti sy-nů máš pět bí-lejších vran a prázdněj
že jsi matkou pě-ti bí-lejších vran a kletba

F#mi H Emi C7

pokoj, strašná pět žid-lí a vořích pláč. Vi-na
teď pa-dá na bedra

Hmi7 2. C7 Hmi7

tvá - že teď tvá. Jsi matkou, matkou bílejších

Emi Hmi7 Emi

vran. A -

Hmi7 Emi repeat and fade out

VÁCLAV ZAHRADNÍK, SKLADATEL A DIRIGENT. SE SVÝM ORCHESTREM NATOČIL ZEJMÉNA V POSLEDNÍ DOBĚ ŘADU ZAJÍMAVÝCH SNÍMKŮ (PĚT HAVRANŮ, CESTA POSLEDNÍ, ELEKTRICKÉ KŘESLO A JINÉ). KROMĚ SKLADATELSKÉ ČINNOSTI SE VĚNUJE I ARANŽOVÁNÍ, ZEJMÉNA PRO KARLA GOTTA.

RMS

SALOME